

Red Hunter

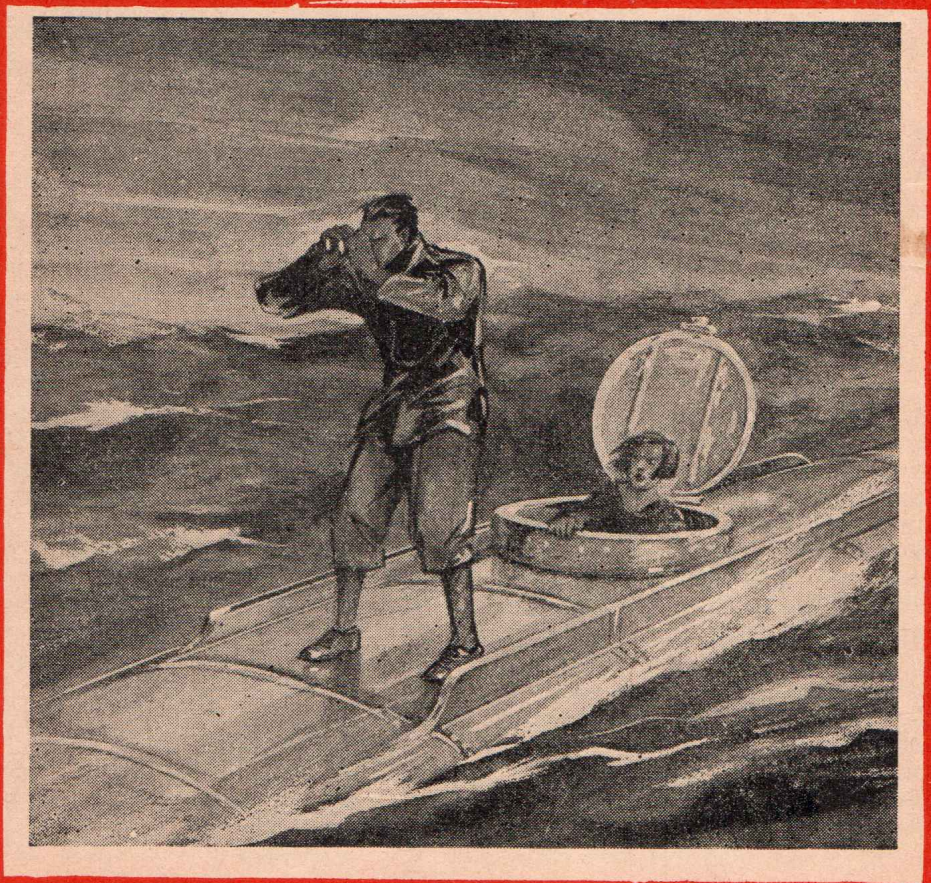
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE VREEMDE AMERIKAANSE

N° 2616

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbenouden.

De vreemde Amerikaanse

HOOFDSTUK I.

HET SPEELWONDER

Het eigenlijke seizoen in Monte Carlo was nog niet begonnen, maar toch trokken er al grote drommen spelers naar de van klatergoud stralende speelzaal van het grote casino en raakten de hotels langzamerhand vol.

Men kan de spelers onderscheiden in twee categorieën door een scherpe grenslijn. Een groep, die komt, uitsluitend gedreven door de hartstocht voor het kansspel en de sensatie van het winnen en verliezen en degenen, die men beroepsspelers zou kunnen noemen. Die zijn bijna niet weg te krijgen, zij komen het eerst opdagen en vertrekken het laatst.

De meesten van hun zijn zogenaamde systeemspelers. Zij beweren een sys-

teem te hebben uitgevonden, waardoor zij vroeg of laat enorme sommen zullen winnen. En zij winnen dan ook wel eens, niet als gevolg van hun systeem, maar enkel en alleen als uitvloeisel van de normale kansen. Het toeval laat zich niet in een systeem dwingen. Het doet wat het zelf wil, het laat soms zwart, of rood, of even of oneven, twaalf, zestien, ja soms wel eens twintig keer achter elkaar uitkomen en dan trekken de spelers erg verbaasde gezichten en bepraten bijna eerbiedig het wonderlijke van zo'n serie, die toch welbeschouwd, helemaal niet zo wonderlijk is, want waarom zou het kogeltje niet met precies even veel kans op een zwart dan wel op een rood veld stilliggen, op

een even ofwel op een oneven nummer?

Maar dat wil de systeemspeler nooit inzien. Hij zegt, dat die series op vaste, geregelde tijden moeten terugkeren en daar wacht hij nu maar op. Wij kunnen de lezer verzekeren, dat die series dat beslist niet doen, want het toeval kent geen regelmaat, evenmin als de kans.

Ook naar het uiterlijk zijn de twee groepen spelers vrij gemakkelijk te onderscheiden. De gelegenheidsspeler is meestal rijk of zit in ieder geval ruim in zijn slappe was, de gewoontespeler ziet er vaak vrij haveloos uit en kan zich maar met moeite de rok of de smoking veroorloven, die in sommige zalen van het Casino vereist zijn.

Dikwijls komt het voor, dat zo'n type precies genoeg heeft, om een paar keer het minimumbedrag te kunnen inzetten, dat wil tegenwoordig dus zeggen vijfhonderd oude franks. Verliest hij al die keren, dan moet hij opstaan en vertrekken, want krediet geeft de bank van Monte Carlo maar in hoogst zeldzame gevallen, zo zeldzaam, dat zij speciaal worden opgetekend in de annalen van de beroemdste speelbank ter wereld.

Er lopen heel wat zonderlinge types rond in de buurt van de speelzaal, maar dat jaar en dat seizoen spande toch waarschijnlijk mevrouw Ethel Harkin de kroon.

Zij logeerde in het hotel Des Anglais, met zijn zevenhonderd kamers, waarvan meer dan de helft op de zee uitkeken. Dit alleen al zei al veel over haar financiële middelen, maar iedereen wist, dat de Amerikaanse zo veel geld bezat, dat zij zelfs in haar eigen land te boek stond als een van de rijkste vrouwen van de Verenigde Staten.

Mevrouw Ethel Harkin was, ondanks haar aantrekkelijke voor naam, van iedere charme gespeend. Zij kon ongeveer vijftig jaar zijn en al deed zij al het mogelijke er uit te zien als een tiener, het wilde helaas niet gelukken. Een vermageringskuur hoefde zij echter beslist niet te volgen, want de natuur had haar die moeite gespaard. Zij was zo mager en schraal als een karkaturist ooit een Engelse erg magere

en schrale dame heeft getekend. Haar vel was tanig en geen enkele creme kon dat gebrek verhelpen. Zij had nog maar heel weinig haar, dun, sluik en kleurloos. Dat was het tenminste oorspronkelijk geweest, maar Mrs Ethel had dat verholpen, door haar haar een restbruine tint te geven. Dat was een moderne kleur en al paste die niet bij de tint van haar fletsblauwe ogen, dat kwam er minder op aan.

Over de manier waarop mevrouw Harkin zich kleepte, zullen wij een gepast en bescheiden stilzwijgen bewaren. Het is voldoende te vermelden, dat zij de nieuwste mode, de zogenaamde zaklijn, nauwkeurig volgde, maar met enige variaties volgens haar eigen vinding, die de creaties van de modekoningen in Parijs tot een aanfluiting maakten.

Zij had grote, wel wat al te witte tanden, en haar wangen waren geverfd, zoals haar ogen zwart waren aangezet. Haar rokken waren korter dan de mode voorschreef en daaronderuit staken haar spillebenen, die bovendien lang niet recht waren.

Mevrouw Harkin was aan het spel verslaafd en verloor en won grote sommen, zonder dat haar schraal gezicht vertrok. Alleen de kleur van haar gezicht onderging zo af en toe een verandering al naargelang de spanning in het spel.

Men moest toegeven, dat zij goed wist te verliezen. Als de croupier met zijn meedogenloos harkje uiteindelijk een bedrag van tweehonderdduizend francs naar zich had toegeharkt, knipperde zij zelfs niet met de ogen, maar deed haar gouden tas open, nam er een chequeboekje uit, vulde een van de cheques in met een gouden vulpenhouder, wenkte een kelner en liet de man voor het ingevulde bedrag, zelden minder dan vijfduizend dollar nieuwe fiches kopen aan het wisselkantoor.

Een keer ging zij naar het hotel terug met een winst van bijna zeven miljoen francs. Mevrouw Harkin liep er echter geen stap harder om en zij dronk zoals steeds, niet meer dan haar gewone twee cocktails.

Het was niet bepaald duidelijk of me-

vrouw Harkin getrouwd was of niet. In ieder geval was ze hier helemaal alleen en alleen vergezeld door een kamermeisje, een chauffeur en nog een paar bedienden, waarvoor die dienden, wist men niet.

Waarschijnlijk was er een masseuse bij, die ook een diploma had van een schoonheidsinstituut. Misschien was de Amerikaanse niet eens zo bijzonder opgevallen, als zij buiten haar vreemdsoortige kleren niet te pas en te onpas een fortuin aan juwelen droeg. Men zag haar zelfs op het golfveld spelen, met een snoer diamanten, als behoorlijke hazelnoten om haar lange, dorre hals, armbanden om, kleine parels in haar oren en men verwonderde er zich alleen maar over, dat zij inplaats van een duur vilt-hoedje, niet haar juwelen diadeem droeg. Dat tooide van zeven uur in de avond af haar kapsel, waar zij ook was, in de eetzaal van haar hotel of in de speelzaal of in een concertzaal, of in het beroemde varietétheater. Er was een categorie personen in Monte-Carlo, die deze expositie met gemengde gevoelens bekeek en dat waren de politieautoriteiten. Die houden niet van dergelijke shows, die maar aanleiding kunnen geven tot allerlei onaangename incidenten, die de naam van de wereldberoemde speelstad schade zouden kunnen berokkenen.

Het is echter zeker, dat er ook weer andere personen waren, die de zaak uit een heel wat optimistischer gezichtshoek bezagen.

Het kan niet anders of een speelzaal moet misdadigers aantrekken, zoals een brandende kaars de muggen aantrekt. En zo was het dan ook heel logisch, dat er zelfs in de duurste hotels personen rondliepen, die met een schuin, begeerig oog naar de fonkelende pracht keken, waarmee de zonderlinge Amerikaanse was behangen.

Het staat wel vast, dat ieder groot en duur hotel in de luxemplaatsen langs de Franse Riviera twee tot zes hotelratten onder zijn gasten telt en soms nog wel meer ook, die nu eens los van elkaar dan weer nauw samen werken.

Het zou een leuk de grootste moeite

kosten, deze figuren er uit te pikken, als hij alleen op het uiterlijk moest afgaan, want deze dames en heren onderscheidden zich, helaas, in niets van hun eerlijke en fatsoenlijke medegasten met een blanco strafregister. Hun nagels zijn even keurig onderhouden, op hun gebit valt niet het minste aan te merken, hun handen zijn blank, hun kleren zijn afkomstig uit de ateliers der duurste kleermakers en aan tafel weten zij zich te gedragen als volwaardige leden van de Upper Ten.

Gelukkig bezit de politie nog zoiets als misdadigersalbums en dat beperkt het arbeidsterrein van de dames en heren juwelendieven, hotelratten, chantageplegers, valsspelers en andere misdadigers een beetje.

Onder de gasten van het Hotel Des Anglais bevonden zich ook twee rijke schapenfokkers uit Australië, die daar pas een paar dagen terug hun intrek hadden genomen, dat wil zeggen een paar dagen voor het begin van het avontuur van mevrouw Harkin.

Het waren baardige, gebruide mannen, die er uitzagen als planters, die altijd met hun tweeën waren en die geen aansluiting zochten bij de andere gasten. Een enkele keer zag men ze ook in de speelzaal van het Casino, waar zij op de tafel van het Trente-et-Un nu en dan heel voorzichtig de minimum-inzet waagden van twee armzalige dollars. Zodra zij meer dan drie keer achter elkaar verloren, stonden zij vastberaden op en lieten hun plaatsen over aan anderen. De heren stonden ingeschreven als Edward Barnes en James Stokes en niemand had er ook maar het flauwste vermoeden van, dat er achter die namen, achter die bruine kleur en die baarden twee mannen verborgen waren, waarvan er althans één voortdurend koortsachtig gezocht werd door de politie van zeker een zevental Europese landen en bovendien nog door die van de U.S.A., Kaapstad, Bombay en nog een dozijn andere grote steden.

Kortom, Edward Barnes was John Raffles, alias Lord Edward Lister. Zijn metgezel was Charles Brand, zijn trouwe, onvermoeide helper en secretaris.

Het tweetal was met James Henderson, de reusachtige chauffeur, sinds ongeveer een week hier in het zuiden. Een aantal avonturen had hen hier naartoe gebracht, maar door bepaalde omstandigheden waren ze gedwongen zich voorlopig goed te vermommen. Er kunnen zich van die gebeurtenissen voordoen, waarbij het beter is, zijn eigen gezicht voorlopig maar te verbergen. In een dergelijke situatie nu bevonden Raffles en Brand zich. Zij hadden zich gemengd in een opzienbarende juwelencroif, waarbij het om tienduizenden ging en die tussenkomst was niet onvooroordeelbaar voor Raffles geweest. Een paar hele gevaarlijke zwendelaars en rovers moesten het gelag betalen, maar men zocht nu naar de figuren, die de buit van de dieven in hun eigen zakken hadden gestoken en daar Raffles redenen had, nog niet uit Monte Carlo te vertrekken, waren de twee vrienden wel verplicht geweest, na een afwezigheid van een paar dagen, als heel andere mensen terug te komen, voorzien van een nieuw uiterlijk, en nieuwe voortreffelijke papieren, op naam van de heren Barnes en Stokes uit Sydney.

Het was op de tweede dag van hun verblijf in het dure hotel, dat Raffles voor het eerst Mevrouw Ethel Harkin in de gaten kreeg en zij glinsterde hem letterlijk tegen. Het was tegen 't lunchuur en tegen haar gewoonte in gebruikte madame het dejeuner in de eetzaal van haar eigen hotel. Meestal lunchte zij nu eens hier, dan weer daar, maar altijd zo dicht mogelijk in de buurt van de speelzaal.

Zij zat met een heer met pikzwart en glanzend haar aan een voor twee personen gedekt tafeltje en was druk met hem in gesprek.

Brand had de verbaasde blik van Raffles gevolgd en keek met open mond naar de vreemde, spichtige gedaante in de peperdure jurk van Dior.

— Wie is die vogelverschrikster? vroeg hij zacht.

— Zij ziet er uit als een vrouwelijke Don Quichotte, zei Raffles glimlachend. Ik weet niet wie zij is. Maar we kunnen het vragen. Kelner, wie is die dame daar

bij het raam, met dat dubbele snoer diamanten om haar hals?

De kelner, die juist kwam opdienen keek met een vluchtige glimlach even in de aangeduide richting en antwoordde:

— Dat is mevrouw Ethel Harkin uit Baltimore.

— Logeert zij hier?

— Ja, mijnheer, sinds twee weken. Men zegt, dat zij vanochtend een geweldig groot bedrag verloren heeft, zoiets van anderhalf miljoen francs.

— Nu, dat is nog eens de moeite waard. Haar man schijnt het haar niet erg kwalijk te nemen, want hij is nogal vrolijk met haar bezig.

— U bedoelt die heer met het zwarte haar tegenover haar? Dat is haar man niet. Wij kennen hem hier niet. Een Parijzenaar, geloof ik.

De kelner werd geroepen en Brand zei zachtjes tegen Raffles:

— De kerel ziet er uit als een echte gigolo. Een kop als een Argentijnse beroepsdanser. Maar hij kon ook een of ander filmster zijn.

Raffles scheen in gedachten verzonken. Er lag een rimpel tussen zijn ogen, toen hij eindelijk zei:

— Ik geloof, dat mijnheer Harkin er verstandig aan zou doen, als hij zijn vrouw niet al te lang hier alleen liet, in een stad als Monte Carlo. Voor zover mijn oordeel over vrouwelijk schoon juist is, komt het mij heel onwaarschijnlijk voor dat die jongeman met dat plakhaar en die hemelse glimlach een hart bezit, dat van liefde wegsmelt. Ik weet dat het menselijk gevoel dwalingen kent, zijpaden en vreemde kronkelingen, maar dat een jonge, knappe kerel verliefd zou kunnen worden op een vrouw met haar uiterlijk, dat wil er bij mij niet in.

— Die dame heeft het lelijk te pakken, kijk maar eens. Moet je haar zien knipogen en kopje krauw doen, als een groene papegaai op zijn stokje.

— Je vergelijking is misschien wel een beetje drastisch, Charles, en in ieder geval niet bepaald hoffelijk, maar het is een voordeel, dat ze juist is, ging Raffles met een glimlach verder. Luis-

ter eens, Charles, wij zullen dat tweetal in de gaten moeten houden. Die heer tegenover haar, die knappe Zuid-Amerikaan brengt grof geschut in stelling en bombardeert haar letterlijk met verterende blikken uit zijn zwarte, vurige ogen. Het is onmogelijk dat de arme vrouw aan zo'n snelvuur van verliefde bommen en granaten lang weerstand zal kunnen bieden.

— Hoogstens nog een kwartier. Tot aan de Pêche Melba, die daar al voor haar bord klaar staat, meende Brand

spottend. Als dit avontuurtje haar maar niet te duur uit zal komen.

— Ik taxeer een vijftigduizend goudfrancs, antwoordde Raffles ironisch. Tenzij...

Hij zweeg plotseling en keek naar de deur. Daar stond een man, die met strakke, sombere blikken eerst naar mevrouw Harkin, toen naar haar amant keek. Daarna kwam hij de zaal in. En met hem was een nieuwe en belangrijke acteur op het toneel verschenen.

HOOFDSTUK II.

DE WERKELIJKE MIJNHEER HOGAN

Hij was heel groot, hij had machtige schouders, een stierennek en hij zag eruit alsof hij een heel laag voorhoofd had. Dat was echter niet met zekerheid te zeggen, want hij had zijn hoed kalmpjes op zijn hoofd gehouden. Het was een keurig jagershoedje met een veertje tussen het lint.

Hij was wel duur aangekleed en toch zou geen enkele deskundige hebben durven verzekeren, dat het smaakvol was. Alles was net even te mooi, net even te nieuw en iets te opzichtig.

Hij scheen zijn smoking al aan te hebben, ofschoon het daarvoor nog veel te vroeg was. Zijn overjas was lichtbeige, heel ruim, met bijzonder grote, schuin gestikte zakken met een dubbele naad. Zijn haar, voor zover het te zien was, was strogeel en stak vreemd af tegen het bruin van zijn gezicht, met zware kaken, een platte neus, diepliggende ogen en heel sterk ontwikkelde wenkbrauwen. Opvallend groot en plat waren ook zijn voeten, ofschoon het duidelijk te zien was aan de wijze waarop hij liep, dat zijn glanzende lakschoenen hem ook nog te klein waren. Aan zijn linkerhand droeg hij drie, aan de rechterhand twee ringen. Dat was zelfs op een behoorlijke afstand al te zien, want de stenen, prachtige diamanten, fonkelde in het zonlicht.

Brand had de man nauwelijks gezien of hij stootte Raffles aan en mompelde zacht:

— Verdorie, dat is Battling Kiddie, of ik mag een staart krijgen. Maar erg veranderd.

— Ik herkende hem ook al direkt, zei Raffles, even zacht. Het is inderdaad Mike Kogan, de Amerikaanse

zwaargewicht, de enige man, voor zover ik weet, die het tot voor kort langer dan vijf rondes tegen het bokswonder Joe Louis heeft uitgehouden.

— Maar ik dacht, dat hij zichzelf op non-actief had gesteld. Dat meen ik tenminste ergens te hebben gelezen.

— Dat is ook zo, maar hij heeft het terrein van zijn werkzaamheden verplaatst naar de huiselijke haard. Let maar eens op, er hangt een drama in de lucht.

— Maar, hij loopt regelrecht naar het tafeltje van mevrouw Harkin toe.

— Heel logisch, Charles, hij is haar man.

Vóór Brand nog een uitroep van verbazing had kunnen horen, had Battling Kiddie het tafeltje bereikt, waar, zonder zich ergens van bewust te zijn, mevrouw Harkin en haar gast zaten. Van dat ogenblik af was al de aandacht van Brand nodig om de volgende bliksemsnelle reacties te kunnen volgen.

Zonder een woord te verspillen, of een seconde te verliezen, kwam de voormalige bokser op het ogenblik, dat zijn vrouw hem zag en een angstig gilletje slaakte, naast de ontstelde heer staan met het glanzende haar, greep hem bij de kraag van zijn keurige jaquet, trok hem zonder inspanning overeind en zette hem toen recht voor zich, zoals een onderwijzer wel eens doet, wanneer een koppige of domme leerling een uitbrander wil geven.

Hij zei echter nog steeds geen woord, maar sloeg de arme drommel zonder meer neer. Het was maar één vuistslag, maar het maakte de indruk, alsof ergens in het huis de bliksem was

ingeslagen.

De Zuid-Amerikaan kwam ongeveer drie meter van de plek terecht, waar hij net nog gestaan had, maar op zijn weg had hij een drietal keurig gedekte tafeltjes, een kaalhoofdige Engelsman, een kelner met een dienblad in de hand, volgeladen met kreeftensalade en de helft van de dikke ober, ontmoet.

Dit alles leek op een soort tornado, maar daar stond tegenover, dat het in twee seconden was afgelopen. Na het donderend geweld van de ineensstortende tafels werd het stil, onheilspellend stil, precies als na een aardbeving. Toen kon men de toestand overzien.

Battling Kiddie was blijkbaar de enige, die volkomen kalm was gebleven. Uiterlijk tenminste. Mevrouw Harkin gilte hysterisch, de ober vloekte op een manier, die zeker nooit was gehoord uit de mond van een oberkelner in zo'n gelegenheid en de bediende op de grond zocht schreeuwend en foeterend naar zijn figuur en naar zijn kreeften. De Engelsman met het kale hoofd riep aan een stuk door om de gerant en de deftige Engelse lady was bijna flauw gevallen en schopte met armen en benen.

Wat het eigenlijke slachtoffer betrof, die deed absoluut niets en lag heel stil. Maar toen men de arme man overeind hielp, bleek hij totaal te zijn veranderd. Zijn gezicht was onkenbaar. Hij was beslist niet knap meer. De vuist van de geweldenaar moest wel ontzaglijk groot zijn; want hij had een oog, zijn neus en zijn mond in één klap geraakt. Het oog was dicht en zag blauw, de neus bloedde hevig en de bovenlip was gescheurd.

Maar hij was bij kennis toen men hem overeind zette en met het oog, dat nog bruikbaar was, keek hij de bokser op een manier aan alsof hij hem wilde verscheuren.

Daarop mompelde hij iets onverstaanbaars, iets van een dreigement en liet zich door drie op hun voeten trillende kelners wegbrengen.

— Wat is dat voor een beest? fluisterde Brand verontwaardigd. Hoe durft zo'n kerel op deze manier misbruik te maken van zijn kracht?

— Wel, Charles, het is duidelijk, dat die kerel een bruto is, bang voor zijn eigendomsrechten. Hij is minstens 20 jaar jonger dan zijn vrouw. Het kan niet anders of hij trouwde haar om haar geld en nu is hij bang voor kapers op de kust.

— Maar ik dacht dat hij zich rijk gebokst had.

— Dat had hij ook. Maar in de beruchte oorlogsjaren is hij alles kwijtgeraakt, hij speculeerde verkeerd en op zijn achtentwintigste jaar, dat is dus voor een bokser een hoge leeftijd, moest hij de ring weer opzoeken en toen moest hij zich natuurlijk tevreden stellen met partijtjes tegen mindere goden, die zeker geen beurzen van driehonderdduizend dollar meer opleverden. Een gevallen grootheid dus. En toch moet hij juist in die tijd de aandacht hebben getrokken van die rare dame, en in een goed blaadje zijn gekomen bij haar.

Intussen was in de andere hoek van de zaal een soort oproer ontstaan, want men wilde de geweldenaar eruit smijten en dat ging natuurlijk niet zo gemakkelijk. Battling Kid, die met een schorre grafstem allerlei bedreigingen bulderde, hield zich zijn aanvallers met verschrikkelijke stoten van het lijf, greep toen zijn vrouw bij de arm, sloeg haar zijden sjaal om haar magere schouders, drukte haar haar gouden tas tussen de vingers en bracht haar snel de zaal uit, alsof zij een klein, ondeugend kind was, dat van de jam geproeft had.

— En dat laat zij allemaal maar zo? gromde Brand, woedend, tussen zijn tanden.

— Wat had je dan verwacht? Dat zij zich had verzet? Kan zo'n vent zich verdedigen tegen een leeuw? Wij moeten beslist weten hoe dit verder afloopt, Charles. Als ik de blik van onze gigolo goed begrepen heb, dan laat hij het er niet bij.

— Hij zag er uit als de wraakzucht in levende lijve.

Brand had, terwijl hij dit zei, gelachen, maar Raffles bleef ernstig. Hij kende dit slag hotelratten, die er op het

eerste gezicht uitzien om door een ringetje te halen, maar die in de grond de grootste schurken zijn.

De loerende, gluiperige blik in de ogen van de verslagen man had hem iets in het karakter van de Zuid-Amerikaan duidelijk gemaakt.

Want dat hij een Zuid-Amerikaan was, hoorden Raffles en Brand nog diezelfde namiddag.

Hij had zich niet eens de moeite gegeven, zoals zoveel Argentijnen, Brazilianen, Chilenen en andere Zuid-Amerikanen, die om bepaalde redenen hun land moesten verlaten, gewoonlijk doen, wanneer zij voet op Franse bodem zetten, namelijk zijn naam te veranderen in een Franse.

Na wat voorzichtig proberen en vragen, ontdekte Raffles, dat de man, die op zo'n hardhandige manier kennis gemaakt had met de vuisten van Battling Kiddie, zijn intrek had genomen in hotel Bristol, ook erg groot en goed ingericht, gelegen bijna aan het einde van de prachtige boulevard, die men de « Promenade des Anglais » noemt. Het is een brede, prima geplaveide straat, met palmen aan weerskanten, waar geen huizen of hotels staan, met een lage marmeren ballustrade aan de kant van de zee.

Hier en daar aan de boulevard lopen dwarslanen, die langzaam glooiend naar de kade lopen, vanwaar trappen naar het strand leiden.

Over dat strand moet men zich geen al te grote illusie maken, het is echt niet te vergelijken met het prachtige, gelijke, brede strand, zoals men dat vindt in Nederland, België en een deel van de Franse Westkust.

Het is nogal smal, het zand is donker gekleurd en bij vloed loopt het bijna helemaal onder. De kademuur is dan ook geen overbodige luxe, maar wel degelijk noodzakelijk.

Hotel Bristol ligt vrij hoog en men heeft uit de ramen een schitterend uitzicht over de zee, over drie baaien, van Monte Carlo, van Nice en van Menton, over de omringende bergen en over een groot gedeelte van de Kleine en van de Grote Corniche.

De man, die de aandacht van Raffles getrokken had, heette Pablo Canidez en woonde sinds twee weken in dat hotel. Hij was in gezelschap van een donkere Mexicaanse, Inez Salanos, maar zelf was hij een Chileen.

Hij leefde ruim; aanvankelijk had hij geregeld betaald, maar nu stond er een vrij grote rekening van hem uit.

Argwaan was er blijkbaar echter volstrekt nog niet gerezen, want mijnheer Canidez had prachtige juwelen, hij hield een huurpaard en hij scheen zijn eigen auto te besturen, ofschoon die laatste ook wel van de schone Inez kon zijn.

Toen Raffles dit eenmaal wist en ook gehoord had, dat de onfortuinlijke vriend van mevrouw Harkin zich had laten verbinden in het plaatselijke ziekenhuis en daarna op zijn kamer wat rust genomen had, ging hij nog wat verder en ontdekte ook, dat de Chileen in de loop van de middag in zijn hotelkamer bezoek had gekregen van vier of vijf heren, die allen Spaans spraken, of Frans met een sterk Spaans accent, die in het hotel volkomen niet bekend was.

Ongeveer zes uur in de middag zat Raffles weer met Brand op een van de gemakkelijke banken in het magnifieke park of liever het grote plantsoen, dat zich waaiervormig voor het Casino uitstrekt. Hij besprak net zijn ontdekkingen met hem, toen aan het einde van de hoofdlaan Mike Kogan ofwel Kiddie Battling verscheen, in gezelschap van zijn echtgenote.

Brand keek even naar het tweetal en vroeg toen zacht:

— Waarom noemt ze zich eigenlijk Harkin? Ze zijn toch getrouwd?

— Inderdaad. Maar in Amerika komt het meer voor, dat de vrouw, als zij wat trots is uitgevallen, haar meisjesnaam in haar huwelijk houdt. Ik ken ook voorbeelden van jonge dames, die op hun visitekaartjes, als zij eenmaal getrouwd zijn, hun eigen naam het eerst zetten en dan pas die van hun man, die er dus maar een beetje los bij slingert. Overigens klinkt het ook niet erg, zich ergens te moeten laten aandienen als mevrouw Mike Kogan. Er gingen vreem-

de praatjes over dat heerschap, een paar jaren geleden, in Boston, waar hij zijn grootste triomfen moet hebben gevierd. Ik heb hem eens zien boksen in New York en ik wil je eerlijk vertellen dat ik nooit heb gesnapt, waarom die man zo werd opgehemeld. Hij had een paar stoten op zijn repertoire, die inderdaad voortreffelijk waren, maar daar moest hij dan ook alles mee doen. Een intelligente tegenstander van zijn kracht zou hem binnen een halve ronde van drie minuten of zelfs van twee doorzien hebben en die paar stoten hebben weten te ontwijken of behoorlijk te beantwoorden. Maar helaas, heel wat bokkers en vooral die in de gewichtsklassen boven de Bantams, kunnen nu eenmaal niet prat gaan op veel verstand. Hun schedels zijn heel dik, ten koste echter van hun hersenvolume.

Op dat ogenblik was het paar zo dichtbij gekomen, dat men duidelijk kon horen wat zij zeiden.

Dat was niet bepaald plezierig, kortom, de heer en mevrouw Kogan hadden hooglopende ruzie. Kogan moest wel heel boos zijn, want hij was vervallen in zijn van ouds gebruikelijke Broadwaydialect.

Het was duidelijk, dat hij nog steeds woedend was op zijn schatrijke vrouw, over haar gedrag van die middag. Zij protesteerde, zij verweet hem op haar beurt zijn schandelijk optreden in de eetzaal, tot ze allebei plotseling zwegen, toen zij de elegant geklede vreemdelingen in het oog kregen.

Waarschijnlijk schaamde zelfs de voormalige bokser zich een beetje. Met een grimmig gezicht en zijn stekende, kleine oogjes op Raffles gericht, liep hij voorbij, met dreunende stappen, zijn grote voeten plat op de grond neerzettend en zwaaiend met zijn wandelstok.

Mevrouw wierp een verlegen en ook schuchtere blik op Raffles en Brand. Blijkbaar had zij hen herkend, als de twee heren, die niet ver van haar tafeltje hadden geluncht.

Het was overigens moeilijk, wanneer men John Raffles eenmaal gezien had om dat scherp getekende gezicht nog ooit te vergeten. Het volgende ogenblik

waren ze voorbij.

Zodra zij buiten het gehoor waren begon Brand weer:

— Hij begint zich langzamerhand te ontpoppen. Een ruwe, onbeschaafde kerel, ondanks zijn dure kleren.

— Hij lijkt meer op een duur geklede gorilla dan op iets anders, zei Raffles minachtend.

— Hoe heeft die vrouw zich ooit aan zo'n vent kunnen binden?

— Nu, op de gewone manier, natuurlijk. Zij heeft hem zien boksen, zijn mannelijke schoonheid trok haar aan. En op het ogenblik, dat hij op de hoogte kwam van haar kassaldo, net toen zijn roem begon te tanen, wist hij wat hem te doen stond. Hij accepteerde de verering van de schatrijke dame, maar hij was een zakenman en hij liet zich met haar in het huwelijk verbinden.

— Zij zal er nog eens spijt van krijgen. Wat deed zij eigenlijk voor strafbaars? Sinds wanneer mag, in deze moderne tijden een dame niet meer lunchen met een vriend?

— Het schijnt niet te mogen, Charles, wanneer de man bokser is geweest en de vrouw nog altijd schatrijk is. Hij is bang, dat hij alles kwijt raakt, als hij haar prijs moet geven en zij is niet jong meer en is bang dat haar rol is uitgespeeld, als zij haar bokser kwijtraakt. Maar lang zal het zeker niet meer kunnen duren, Charles. De man heeft zich in het hotel, waar zij logeerde, eenvoudig onmogelijk gemaakt. Maar kom, wij zullen nog even een kijkje nemen in de speelzaal en dan zullen wij ons eens klaar gaan maken voor ons vertrek.

— Gaan wij met de trein, Edward?

— Wij hebben nog altijd onze snelle wagen hier, maar die kunnen wij terug brengen, want ik denk, dat ik met de duikboot ga. Het is beter dat wij die, als wij eenmaal in Londen terug zijn, weer bij de hand hebben. Henderson heeft toch mijn bevelen opgevolgd?

— Daar kun je staat op maken. Op het moment zal de Sperwer zeker op de plek liggen, die je had aangewezen.

— Ik moet je eerlijk bekennen, dat ik het denkbeeld, hier te moeten vertrek-

ken zonder een deel van mevrouw Harkin's juwelen, niet alleen kwetsend voor mijn reputatie, maar ook zonde voor mijn ondersteuningsfonds vind. Denk eens aan hoeveel er niet gedaan kon worden alleen al met de dubbele diamanten ketting, die zij om haar hals

draagt. Maar helaas, ik ben bang, dat ik ditmaal met lege handen zal moeten vertrekken, nu deze Goliath op het toneel is verschenen.

Een paar uur later was Raffles een heel andere mening toegedaan.

HOOFDSTUK III.

MIJNHEER HOGAN KNOCK-OUT

Raffles had zijn hotelkamers al een paar dagen tevoren opgezegd en het was dus helemaal niet vreemd dat hij dadelijk na het diner zijn bagage begon te pakken.

Die was trouwens niet groot en bestond alleen uit een koffer en een soort weekendtas.

Zoals ze verwacht hadden, had mevrouw Harkin na het voorval in de eetzaal haar intrek elders genomen, in het Majestic, net aan de andere kant van het Casino gelegen.

Eventjes hadden Raffles en Brand net na het diner, de Chileen zien opdagen, met een pleister naast zijn mond, die van zijn oog tot zijn kin liep en een nog altijd gezwollen oog, dat nu indigo van kleur was.

Het was half dicht, maar het andere stond daarentegen wijd open en dat bruikbare oog keek verre van vriendelijk, toen hij zoekend rondstapte door de vestibule, de conversatiezaal en de eetzaal van het prachtige hotel.

Hij vond bijkbaar niet wat hij zocht en vertrok weer onverrichterzake.

Het was misschien negen uur en het was inmiddels donker, toen Raffles en Brand zo goed als klaar waren voor hun vertrek.

Zij droegen een gemakkelijk sportoostuum, de hotelrekening was betaald en toen alles klaar was, zei Raffles tegen Brand:

— Beste kerel, ik wilde wel, dat je nu de auto ging terugbrengen naar de verhuurder en de waarborgsom terugvraagt. Betaal hier ook de fooien. Ik zal op je wachten in de noordelijke uithoek van het park. Vandaar kunnen wij het gemakkelijkst het punt bereiken,

waar Henderson met de duikboot wacht. Het is, geloof ik, geen vijf minuten hier vandaan. Je kent de rustieke bank wel, waar wij gisteren nog zaten te genieten van het uitzicht.

— Goed. Denk er wel aan dat ik moet teruglopen, zodat het wel een half uur zal duren voor ik bij je kan zijn.

Daarna namen de beide vrienden met een handdruk afscheid. Het was erg warm gebleven, de lucht was drukkend en het leek, of er een zwaar onweer op komst was.

Raffles volgde een tijdje de brede boulevard en koos toen zijn weg door het park. Langzamerhand werd het donkerder, hoe verder hij van de weg kwam en de lantarens spaarzamer werden.

Een diepe, zware geur van tropische planten en bloemen hing in de lucht. Raffles ademde met volle teugen die lucht in en dacht aan het vreemde van het menselijk bestaan. Want in de onmiddellijke nabijheid van al die pracht van de rijkste haven der natuur was de domme, kleine mens bezig te spelen met ronde schijfjes goud, in een snikhete atmosfeer, opgepakt met honderden anderen rondom, een snel rondraaiend, ivoren balletje.

Hoe was het mogelijk, dat zulke kleine hartstochten een kans kregen tegenover deze overdadige natuurpracht? Peinzend nog over het mysterie van de menselijke geest liep hij steeds verder, over het grindpad, tot hij op enige afstand stemmen meende te horen.

Bijna instinctmatig ging hij verder over de brede grasrand naast het pad, waar hij ook minder goed te zien zou zijn, onder de schaduw van de neerhangende, reusachtige palmblederen.

Een ogenblikje later herkende hij de stemmen. De ene was de met moeite gedempte, zware en boze stem van Mike Kogan, de andere was het schelle ruziegeluid van Ethel Harkin.

— Alweer ruzie, bromde Raffles in zichzelf. En ditmaal schijnt het menens te zijn.

Ineens begon hij harder te lopen. Want hij had duidelijk de vrouw horen roepen:

— Wat? Je zult toch niet het lef hebben, kerel, mij te dwingen tot iets wat ik niet wil?

— Dat zal ik wel degelijk, als je tegen blijft stribbelen, gromde de stem van de ex-bokser.

— Maar ik wil nog niet weg. Ik vind het hier heerlijk. Het klimaat is uitstekend voor mij, ik heb hier oude vrienden teruggevonden, en ik ben niet van plan, nu al naar Boston terug te keren.

— Maar ik ben het wel van plan. En je zult mij moeten volgen. En nu onmiddellijk. Er vertrekt om twaalf uur een nachttrein naar Parijs en die nemen wij!

— Die nemen wij niet!

— En ik zeg je, dat wij hem wel nemen. Denk je dat ik het nog langer kan aanzien, hoe jij hier je geld wegsmit aan die vervloekte speelbank? Vandaag heb je weer 20.000 francs verspeeld!

— Wat heb jij daarmee te maken? Is het soms niet mijn eigen geld?

— Om de doolie dood niet. Daar heb ik toch nog iets over te zeggen. Denk je soms dat ik gek ben en zomaar blijf toekijken, hoe je je hier laat kaalplunderen, terwijl je je bovendien nog afgeeft met greasers (1), die het natuurlijk op je juwelen gemunt hebben. Hoe krijgt men het ook in zijn hersens, om van vroeg tot laat met een fortuin aan zijn lichaam te lopen? Ook nu ben je net weer een heel dure kerstboom.

— En ik verbied je, zo tegen mij te

spreken, Mike Kogan, riep de vrouw, bijna huilend van woede. Ik ga niet met je mee, ik blijf hier en ik doe wat ik wil.

— Je weigert dus met me mee naar Parijs terug te gaan?

— Ja! Je hebt er niet eens het recht toe om mij te dwingen. Ik ben je slavin niet, al ben ik dat, stom genoeg, lang geweest.

— Je zult wel moeten toegeven. Ik heb het recht om te eisen, dat jij mij volgt waarheen ik ga.

— Ik blijf hier. Wat, durf jij de hand op te heffen tegen een zwakke, onschuldige vrouw? Dat doet de emmer overlopen, Mike Kogan, van nu af scheiden onze wegen zich. Laat mijn pols los, schoft! Moet ik soms gaan schreeuwen?

— Dat zou ik maar laten, want dat geeft nog meer schandaal en niemand zou je toch op deze eenzame plek horen.

— Een vergissing, waarde heer! Het is al gebeurd.

De woorden werden uiterst kalm, maar met een heldere stem gesproken, en Raffles stapte, wat men zou kunnen noemen de arena binnen, een soort open plek in het park, een rond grasveld van ongeveer tien meter in doorsnee, waaromheen een zestal banken stonden.

Op dit punt hoorde men duidelijk het klotsen van de golven tegen de rotsen.

Kogan had onwillekeurig bij het horen van de stem zijn greep wat losser gemaakt en Ethel Harkin rukte haar hand los, wreef haar pols en als gevolg van de drang van de zwakke, die bij de sterke bescherming zoekt, holde zij in de richting van de man, die zij onmiddellijk herkende.

Zij had haar handtas laten vallen en Raffles raapte die op en gaf die aan haar terug met een beleefde buiging en de woorden:

— U hebt dit laten vallen, madame.

Nu pas scheen Kogan tot zichzelf te komen. Zijn stem klonk dreigend, toen hij, de ongewenste indringer van hoofd tot voeten opnemend, grommend zei:

— Ik zou me liever met mijn eigen zaken bemoeien, mijnheer. Dit is een aangelegenheid tussen mijn vrouw en

1) Met dit scheldwoord duiden de Amerikanen van minder allooi de bewoners van Zuid-Amerikaanse republieken aan, maar vooral de Mexicanen, die de zonen van Uncle Sam op hun beurt voor Gringos uitschelden.

mij, die ik heel goed kan regelen.

— Maar toch zeker niet met uw vuisten, mijnheer? zei Raffles rustig.

— Zoals dat mij goed dunkt, mijnheer bemoeial, antwoordde Kogan spottend. U moet weten, dat ik niet gewend ben, raadgevingen van derden te aanvaarden en zeker niet, als ik hen nooit van tevoren gezien heb.

— Dan zult u deze keer toch met die gewoonte moeten breken, mijnheer Kogan, zei Raffles nog steeds even bedaard. Want op uw beurt zou u moeten weten, dat ik nooit heb geduld, dat een man in mijn bijzijn een vrouw mishandelde, of dat zelfs maar probeerde. Er bestaat toch nog altijd zoiets als ridderlijkheid.

Kogan liet een diep lachje horen, dat uit zijn maag leek op te borrelen en zei kort, terwijl hij zijn jas uittrok:

— Mijnheer, het spijt mij voor u, maar ik zie mij gedwongen andere middelen toe te passen.

— Je wilt hem toch niet slaan, Mike? vroeg de arme mevrouw Harkin bevend terwijl zij waarschijnlijk een bloedbad verwachtte. Doe niet, Mike! Als je rustig met mij meegaat, zullen wij nog eens over de zaak praten.

— Ik zal rustig met je naar het station gaan, maar eerst zal ik deze onbeschofte indringer op zijn nummer zetten. Want mijnheer blijft er toch bij, dat hij mij een lesje wil geven?

— Tot hoop ik tenminste, zei Raffles allervriendelijkst. U permitteert?

En op zijn beurt deed hij zijn overjas en sportcolbert uit en legde die netjes opgevouwen op een van de banken. Hij knoopte zijn manchetten los en ontblootte zijn armen.

Ook Kogan had zijn mouwen omgeslagen van het witte overhemd, dat hij droeg en toonde zijn gebruinde, zware armen met de spieren als kabeltouwen.

Intussen stond Ethel Harkin op korte afstand, wrong haar handen en smeekte om beurten beide mannen, om toch kalm te zijn.

— Maar lieve mevrouw, ik verzeker u dat ik volkomen kalm ben, zei Raffles glimlachend. Het is een kwestie van een paar seconden, denk ik. Een van

ons zal dan wel op de grond liggen, en de ander zal waarschijnlijk met u gewandelen.

— En ik denk, dat ik dat ben, loeide Mike Kogan. Waar wachten we nog op?

— Maar doe dan ook tenminste uw das af, net als hij! jammerde de vrouw.

Het klonk zo grappig onder deze omstandigheden, alsof het de uitslag van het gevecht zou kunnen beïnvloeden, dat Raffles ondanks de situatie in een luid gelach uitbarstte. Hij lachte zelden, John Raffles, maar als hij het deed dan was het gul en van harte.

— We zullen je dat lachen wel eens even verleren, jongeman, gromde hij. En je zult heel gauw merken, dat ik mij niet ongestraft laat tarten, al heb ik dan ook een jaar geleden voor het laatst mijn voeten in de ring gehad. Vooruit!

Raffles gaf direkt aan de ruwe uitnodiging gehoor. Heel even was de maan vrij van wolken, zodat de tegenstanders elkaar tamelijk goed konden zien, al was het hier dan zeker niet zo daghelder, als onder het verblinde licht van de elektrische schijnwerpers boven de boksring.

Kogan stormde dadelijk, als een dolle stier, op zijn tegenstander toe, kennelijk met de bedoeling, hem met de derde of vierde slag neer te beuken met zijn geduchte linker, die altijd het meest gevreesd was geweest.

Tot zijn verwondering en ook een beetje tot zijn schrik merkte hij echter, dat hij niet door de dekking van zijn tegenstander heen kwam.

Het was alsof zijn vuisten tegen staal sloegen. Hij probeerde het met zijn geduchte keiharde linker-opstoot, maar hij ontmoette op zijn weg naar de kaak van zijn tegenstander een benedenarm, die zo hard was als steen en hij kreeg onmiddellijk voor zijn onvoorzichtigheid een pijnlijke afstraffing in de vorm van een klap midden op zijn neus en die van dit lichaamsdeel op hetzelfde ogenblik een soort fonteintje maakte, dat bloed spoot.

Dit prikkelde zijn woede, maar hij was toch nog niet zo door het dolle heen, of hij begreep, dat hij van taktiek

zou moeten veranderen.

Direkt zocht hij het nu in de clinch. Maar Raffles had dit verwacht. Hij herinnerde zich heel goed, dat het lijf aan lijf vechten steeds de meest gevreesde manier van Battling Kiddie was geweest, zolang hij bokshandschoenen had gedragen.

Als de reus zijn tegenstander eenmaal tot op een kwart el afstand genaderd was en hij zag kans een paar keer zijn verschrikkelijke linker vuist met korte, droge stoten tussen diens ribben te plaatsen, even onder het hart en op de hoogte van het maagkuiltje ongeveer, dan moest hij al bijzonder goed kunnen incasseren om dat te boven te komen.

Het was een van de befaamde stoten, die Battling Kiddie steeds had toegepast, als hij er maar de gelegenheid toe kreeg.

Maar Raffles was zo verstandig, hem die gelegenheid niet te geven. Hij hield Kogan op een behoorlijke afstand, door bliksemsnelle, zeer gevaarlijke uitvallen naar het hoofd, waarvan er een de rechter wenkbrauw van de voormalige bokser openhaalde.

De stoot werd doorgaans toegebracht van opzij, rechts van de schouder uit echter, en nadat Mike heel snel een stap opzij had gedaan, daarbij een weinig om zijn as draaiend. De stoot kwam aan in de kromming van de kaak met zo-

veel kracht, dat de tegenstander er een beetje door verdoofd werd. En hij kreeg niet de tijd om zich te herstellen, want dan volgde snel een stoot met de linker hand op de goede plek: de punt van de kin.

Raffles hoefde niet lang te wachten. Mike schermutselde wat, deed schijnstoten links, stapte opzij en zijn schijnbare nutteloze rechtervuist schoot uit, als de kop van een giftslang die toe-bijt. Hij sloeg in de lucht.

Zonder zijn koelbloedigheid een ogenblik te verliezen, had Raffles gedoken. Hij ging zo vlug, dat het bijna niet te zien was. Door zijn eigen vaart wist Kogan zijn evenwicht niet gauw genoeg terug te vinden en dat werd hem noodlottig.

Zijn dekking links zakte gevaarlijk. Raffles zag de opening en met het geweld en de kracht van een stormram trof zijn vuist de voormalige kampioen in de maagkuil.

Kogan gaf een soort snik en bracht onwillekeurig zijn rechtervuist naar de getroffen plek. Iets dommers had hij niet kunnen doen, want een fractie van een seconde later had hij geen besef meer van de wereld en lag hij ergens aan de voet van een kreupelbosje doodstil.

Een donderende plek op zijn kin zou de deskundige direkt verklaard hebben, hoe dit allemaal zo kwam.

HOOFDSTUK IV.

DE OVERVAL

Raffles, wiens ademhaling nauwelijks sneller ging dan anders, deed rustig zijn mouwen weer omlaag en knoopte zijn manchetten dicht, terwijl mevrouw Kogan naar hem toekwam met gevouwen handen en een gevaarlijke glans in haar onnatuurlijk schitterende ogen.

— O, mijn held, mijn dappere beschermer!

— Kalm, mevrouw! maande Raffles haar aan, haar zachtjes van zich afduwende, want zij maakte in volle ernst aanstalten, hem om de hals te vliegen.

— Is hij dood? informeerde mevrouw Kogan op een toon, waaruit maar al te duidelijk bleek, dat het weduwschap voor haar geen ramp zou zijn.

— Ik betwijfel het, mevrouw. Hij slaapt alleen maar een beetje.

— Maar hij bloedde zo erg.

— Dat komt bij zulke ontmoetingen meer voor, mevrouw, antwoordde Raffles, zijn tweede manchet dichtknopend. Het heeft niets te betekenen. Het was zijn neus maar. Ik hoop dat u het mij niet al te zeer zult verwijten, dat ik hem heb moeten afstraffen.

— Ik denk er niet aan, mijnheer. Integendeel, had ik bijna gezegd. Nog geen jaar geleden zou ik er u om verscheurd hebben, nu kan het mij niets meer schelen. Ik had voor hem door het vuur willen gaan, toen ik hem pas leerde kennen, maar mijn liefde is gedooft, als...

— Als een dove kool in een vuurtest, vulde Raffles hoffelijk en behulpzaam aan.

Het was duidelijk, dat mevrouw Kogan een minder vulgair beeld had willen gebruiken, want zij zocht nog altijd een passender vergelijking, toen

plotseling het toneel weer helemaal veranderde.

Want voor het tweetal nog goed besefte wat er eigenlijk gebeurde, waren zij omringd door een zestal kerels, sommigen gemaskerd, maar allemaal gewapend en goed gewapend ook.

Twee van hun hadden messen, waarvan de kling schitterden in het maanlicht, de anderen waren gewapend met brownings.

Een man, die de aanvoerder scheen te zijn en die een pleister had dwars over zijn wang, kwam naar voren, drukte Raffles zijn wapen tussen de ribben en zei zachtjes spottend:

— Het spijt mij, dat ik de man moet lastig vallen, die mij gewroken heeft op het beest, dat daar ligt, maar dat zijn nu eenmaal de schaduwzijden van het beroep.

— Pablo, schreeuwde Kogan, wit van schrik en verontwaardiging. Mijn Pablo. Ben jij een struikrover?

— Gewoonlijk niet, madame, als ik de zaken wat rustiger kan aanpakken. Ik had u dat willen laten zien, maar ik kreeg er geen kans voor, door die schoft daar.

— Dus je hebt mij het hof gemaakt je hebt mij mee uit lunchen genomen, je hebt mij glimlachjes gegeven en mij gewaagde complimentjes gemaakt, alleen maar omdat...

— Wat had je eigenlijk gedacht, dat je soms de Venus van Milo bent? vroeg de Chileen onbeschoft. Denk je, dat ik mijn tijd niet beter kan besteden? Inez, er is niet veel tijd te verliezen, de boot wacht, maak jij de rommel even vlug los. En ga niet schreeuwen, liefje, want ik hou niet van die grappen. Jongens,

houdt deze vent in bedwang en maakt maar rustig van je wapens gebruik, als dit nodig mocht zijn. Wie hij is weet ik niet en het kan mij ook niets schelen, maar ik wil niet hebben, dat hij het ons lastig maakt, al heeft hij dat nijlpaard neergeslagen.

Een van de mannen kwam naar voren, maar het bleek alleen naar de kieren een man te zijn. Het was 'n nog hele jonge vrouw met 'n donker uiterlijk en gitzwarte ogen, het kort gekrulde haar onder een zeilpot weggestopt en gekleed in een soort overall.

Met een veelzeggende handigheid, begon zij de haakjes los te maken van de sieraden van de rampzalige mevrouw Kogan.

De arme vrouw was krijtwit geworden, half van vernedering, half van woede en de blikken, die zij Pablo toewierp, beloofden niet veel goeds als blikken hadden kunnen doden.

Zij was een erg ijdele en zelfbewuste vrouw en het idee, dat men haar het hof had kunnen maken met zo'n afschuwelijk motief, was onverdraaglijk.

Pablo echter trok zich van die blikken helemaal niets aan en keek toe bij het beroven van zijn slachtoffer.

Terwijl Raffles nog altijd omringd was door een drietal mannen met evenveel brownings, vroeg de Chileen hem:

— Mijnheer ziet er uit als een rijke toerist. Mij dunkt, dat mijnheer wel eens een goed gespekte portefeuille bij zich zou kunnen hebben? Jack, daar ligt zijn jas. Doorzoek zijn zakken eens even!

Raffles was een moedig man, maar hij was ook een man met een helder verstand, die geen dwaasheden beging. Als men in het maagkuiltje, links en rechts een browningloop voelt drukken, en men staat op een eenzame donkere plek en men is zelf ongewapend, omdat de browning in de zak zit van een kledingstuk, dat men heeft uitgetrokken dan begaat men niet de dwaasheid, tegenstand te willen bieden.

Misschien zouden die kerels in het hartje van Monte Carlo niet hebben durven schieten? Hier zouden zij het zeker wel doen.

Een strandtrap was niet ver weg, wandelaars waren er niet meer en zij zouden in een oogwenk uit de voeten kunnen zijn.

En zo moest Raffles lijdelijk toezien, dat de boef Jack zijn mes tussen de tanden nam, om zijn handen vrij te hebben en kalm het sportcolbert begon te doorzoeken. Hij haalde uit een zak de kleine browning en uit de met 'n knoop gesloten binnenzak de portefeuille van marokkijnleder, met een paar Engelse bankbiljetten van vijftig pond en Franse van duizend francs. Bij elkaar bijna zevenhonderd pond sterling.

De man noemde het bedrag en Pablo bromde:

— Beter een half ei dan een lege dop, maar ik had beter van u verwacht, mijnheer. Ook hier vrees ik, dat schijn bedriegt.

— Mijnheer, ik weet dat u in de meerderheid bent, met uw vier brownings en de twee dolken, maar dat geeft u toch niet het recht om onbeleefd te zijn, zei Raffles met voorgewende verontwaardiging en om tijd te winnen.

Want hij bedacht, dat direkt Brand wel kon opdagen en als die het wat handig aanlegde, zouden de rollen misschien wel weer omgedraaid kunnen worden.

Nadat Jack de portefeuille in zijn zak had gestopt, ging hij ook de jas van Kogan opzoeken, die langzaam weer bij begon te komen, toen hij plotseling wankelde, het kledingstuk liet vallen en voorover viel met zijn gezicht in het gras en onbeweeglijk bleef liggen.

Er had een zacht fluitend geluid geklonken, iets als het scheuren van zij op verre afstand, maar geen schot.

Pablo keek verwilderd rond, probeerde de duisternis met zijn blikken te doorboren en siste:

— Vervloekt! Een windpistool! Wat heeft dat te betekenen? Inez, ben je klaar?

— Ik heb hier alles!

— Vlug dan! Alle duivels, daar gaat er weer een!

Inderdaad viel een van de mannen om, alsof hij een kegel was, zonder iets te zeggen en zo stijf als een plank.

Een soort paniek maakte zich van de

kerels meester.

— Naar de boot! brulde er een. Wie is die duivel, die ons hier neerschiet? Soms een vriend van jou, mijnheer de bokser?

Raffles haalde zijn schouders op. Hij had willen glimlachen, maar hij wist wel, dat dit onmiddellijk een schot op hem zou uitlokken.

— Ja, naar de boot! fluisterde Pablo. Ik had met die kerel daar willen afrekenen, maar uitstel is nog geen afstel in dit geval. Houdt hem tot het laatste met je brownings in bedwang, jongens!

Pablo mocht dan de leider zijn, bij deze gelegenheid gaf hij het voorbeeld om zo hard mogelijk weg te lopen, met de vrouw bij zich, die onder het lopen vlug de buit in een kleine handtas prop-
te.

Ruggelings liepen de drie kerels met de brownings achteruit, tot zij in het kreupelhout verdwenen.

Op hetzelfde ogenblik begon mevrouw Kogan te gillen, voor Raffles haar de hand op de mond had kunnen leggen.

— Stil toch! beval hij nors. Wilt u ons de politie van heel Monaco op ons dak sturen?

Een revolverschot, dat een van de vluchtende bandieten in zijn woede op de schreeuwende vrouw had afgevuurd, zonder haar te raken, was het antwoord.

— Kom, nu is de comedie compleet! riep Raffles woedend. Binnen tien minuten is de hele legermacht van het Vorstendom hier.

Op dat ogenblik werden de struiken opzij geschoven en Brand kwam te voorschijn, erg ongerust.

— Ik zal maar niet vragen wat er aan de hand is, Edward, begon hij fluis-
terend.

— En daar doe je heel verstandig aan! Daarvoor is de tijd te kostbaar! Vlug, hen achterna! Zij hebben haar juwelen en mijn portefeuille en ik weet nog niet wat het ergste is! Mevrouw, tot ziens misschien. Doe de groeten aan uw man en als u mijn raad wilt opvolgen, maak het weer goed. Er zijn te veel echtscheidingen in uw land. Vooruit, Charles!

En voor de van schrik verstijfde mevrouw Kogan een woord had kunnen uitbrengen, waren de twee vrienden op hun beurt in het kreupelhout verdwenen, in de richting van de zee.

HOOFDSTUK V.

DE JACHT

Terwijl de twee mannen verder renden, nu eens langs een smal pad, dan weer dwars door het bos heen, dat dicht aan de zee grensde, wisselden zij een paar woorden.

— Hoor je hen nog? begon Brand.

— Daar recht voor ons.

— Het spijt mij, dat ik niet méér kon doen, zij liepen te vlug weg.

— Jij hebt mij prachtig geholpen, Charles en buitengewoon handig je windpistool gebruikt. Die twee kerels zijn zeker een halve dag buiten westen.

— Wat is er eigenlijk gebeurd?

— Ruzie gekregen met die schoft van een Mike Kogan. Hij maakte hier herrie met zijn vrouw en wilde haar slaan.

— Hoor je hen nog steeds?

— Neen, nu hoor ik niets meer. Waar is Henderson?

— Bij de duikboot. Zouden wij deze zaak niet opgeven, Edward?

— Nooit! Denk je soms, dat ik die schurken mijn portefeuille laat houden, met een paar hele kostbare papiertjes erin, passen, politiekaarten, identiteitsbewijzen en zo meer? Die zijn veel meer waard dan het beetje geld, dat er in zit en dan ook nog de juwelen van dat rare mens.

— Maar ze zijn weg, onvindbaar.

— Nee, ik geloof dat ik weer iets hoor kraken, takken of planken. Het is nu recht voor ons!

— Daar is een kleine houten trap, naar het strand.

— Je hebt gelijk, naar een kleine kreek, waar overdag de badgasten op garnalen en krabbeltjes vissen en soms ook naar elkaar. Misschien ligt hun boot daar. Nog wat vlugger, Charles!

Zij holden weer verder en bereikten

een ogenblik later de uiterste rand van het park.

Een vrij brede grindweg liep naar de houten, smalle trap, die tamelijk steil langs de rotshelling omlaag liep.

In bukkende houding, om niet tegen de lucht af te steken, renden zij verder, totdat zij plat op de grond gingen en kropen tot aan de rand van de klip.

Toen zij nu voorzichtig opkeken, konden zij de kreek overzien.

Op enige afstand van de rechteroever lag een grijs geschilderde slanke motorboot, een zogenaamd kruisermiddel met een vrij grote kajuit in het midden, een gangboord aan weerskanten, een voorplecht en een achterdek.

Het was een boot, die gemakkelijk twintig personen kon vervoeren en die blijkbaar heel snel was, te oordelen naar haar lijnen.

Van de oever naar de boot lag een plank en daar liepen juist net op dat ogenblik hele kleine figuurtjes, zo snel zij maar konden.

Het leek wel een plaatje uit een sprookjesboek voor kinderen, kleine, zwarte dwergjes in feeënland.

Er moesten echter meer dieven aan boord zijn geweest, want Raffles telde zeven man in totaal.

Het was zover af, dat er geen sprake van kon zijn, de boot nog optijd in te halen. Want de laatste man was al aan boord en de plank werd ingetrokken.

Er verscheen een plek uit schuim, waar de schroef draaide en het zachte geronk van een sterke motor klonk door de nachtelijke stilte.

Het was de enige boot, die in de kleine kreek gelegen had en het was een waagstuk ook, want die kom viel

bij laag water bijna helemaal droog. Daarom juist was het zo'n geliefkoosde verblijfplaats voor de amateur-krabbenvisser.

— Naar de duikboot, Charles! beval Raffles kortaf. Ik wil tot iedere prijs die grijze kruiser inhalen. Het is toch te gek, dat ik mij door een kerel als Pablo Canidez in de luren laat leggen.

Brand dacht er zelfs niet aan tegen te spreken. Hij begreep de gemoedstoestand van Raffles volkomen en hij wist, dat ieder verzet op zo'n ogenblik nutteloos zou zijn.

Zo vlug zij maar konden renden zij over de grintweg verder, tot het einde daarvan en zij over de naakte rotsen verder moesten gaan.

Dit duurde maar heel kort, want de klip hield plotseling op en daalde vrij steil af naar een soort dwarsdal, een vallei, waarin het zeewater bij vloed heel diep kon doordringen.

Zij begonnen vlug naar beneden te klauteren en het was een geluk, dat de maan op dat ogenblik helder scheen, want het was een tamelijk gevaarlijk werkje.

Vijf minuten later echter bereikten zij de smalle oever van de inham, totdat plotseling een reusachtige figuur voor hen opdook, die op militaire wijze bars vroeg:

— Werda?

— Goede vrienden, James, antwoordde Raffles lachend. Onmiddellijk naar de boot zonder één ogenblik te verliezen, want anders zou het te laat zijn.

Zonder verder iets te zeggen, volgden de drie mannen nu het smalle, stenige pad zeewaarts tot zij tegenover de stille watervlakte stonden.

Nog altijd was het benauwd warm en het kon niet anders of er was een stevig onweer op komst.

Nu echter was het bladstil en de zee vertoonde zelfs geen rimpeltje.

Raffles zocht met zijn scherpe ogen het watervlak af en heel in de verte meende hij een wit streepje te kunnen onderscheiden.

De drie mannen liepen verder, onder een geweldig rotsblok door, dat als een ontzaglijk groot balkon over de zee

hing en bereikte zo een diepe grot, waarin het zeewater meer dan twee en een halve meter hoog stond. Met de hand steun zoekend aan de wand, liepen zij verder over een erg smal pad totdat Brand bijna gestruikeld was over de stalen loopplank naar de toren van een kleine duikboot, die daar roerloos en totaal onzichtbaar lag te wachten.

Bij het zwakke licht van Brand's zaklantaarn liepen ze allemaal haastig over de loopplank, die daarna werd ingehaald.

Een ogenblik later gromden de machtige machines en langzaam voer de Sperwer het hol uit en koerste de zee tegemoet, die daar stil als een spiegel geheimzinnig lag te blinken, onder het schijnsel van de maan, waarlangs nu herhaaldelijk dreigende wolken gleden.

Raffles bleef strak kijken naar het kleine, ronde kijkglas, vlak voor hem, met zijn handen om het wiel van de stuurinrichting, maar hij kon beslist geen schip onderscheiden, van welke aard dan ook.

Met zijn krachtige stem riep hij Brand bij zich en zei:

— Neem het stuur over, Charles. Hoogstwaarschijnlijk zullen zij bereiken een kleine, Italiaanse haven te bereiken. Ik zal de nachtkijker nemen en eens gaan kijken op het dek, of ik daar iets kan ontdekken.

Brand nam zijn plaats in en Raffles opende het smalle deurtje naar de voor-kajuit, die nauwelijks drie meter lang was en niet veel meer dan anderhalve meter breed, toen hij als aan de grond genageld bleef staan.

Op de smalle rustbank had een gedaante gezeten, die nu plotseling opsprong en met uitgestrekte armen op hem toekwam met de kreet:

— Mijn redder. Heb medelijden met mij! Stuur mij niet meer terug naar die ellendeling, die mij wil slaan!

Het was mevrouw Kogan. Het kwam maar heel weinig voor, dat Raffles inderdaad over het een of ander verbaasd was. Maar deze vreemde, magere Amerikaanse kon voortaan prat gaan op de onbestreden eer, een van de grootste avonturiers van alle tijden niet al-

leen verbaasd, maar zelfs stomverbaasd te hebben doen staan.

— Hoe komt u hier? vroeg hij, niet bepaald hoffelijk en het gebaar van de stekende armen volkomen negerend.

— Ik ben u nageslopen. Ik durfde niet bij Mike te blijven.

— Wilt u zeggen, dat u ons langs de steile rots is nageklauterd, op gevaar af, uw hals te breken?

— Ik moest wel, ik kon niet anders. Toen ben ik over de plank gelopen, zonder dat iemand van u mij zag, ik heb mij zo klein mogelijk gemaakt en omdat het licht nog niet brandde, kon ik ongemerkt in de kajuit komen. Bent u heel erg boos op mij?

Raffles liet met een eigenaardige glimlach op de lippen zijn blikken glijden langs de wonderlijke gedaante van de schatrijke Amerikaanse. Zij droeg een avondjurk, maar haar goudlederen schoentjes en haar zijden kousen waren drijfnat, daar zij door het water had moeten waden. Haar haar zat door elkaar, zij had een schram over een van haar wangen en bij dat alles keek zij zo smachtend als een bakvis in een Amerikaanse film, die verliefd is op een cowboy.

— U moet andere kousen aantrekken, zei Raffles nuchter. U zult kou vatten in die drijfnatte dingen.

— Dus u stuurt mij niet weg? U zet mij niet dadelijk aan land, vroeg mevrouw Kogan gretig.

— Eerlijk gezegd, was ik dat wel van plan, antwoordde Raffles tamelijk kort. Dit vaartuig is heel klein en bovendien, wij gaan jacht maken, mijn vrienden en ik. Ik moet die bandieten inhalen, die mijn portefeuille hebben gestolen en uw kostbare juwelen.

— O, wilt u mijn kostbaarheden terugbezorgen? riep mevrouw Kogan verheugd, en weer maakten haar stakerige armen een verdachte beweging naar zijn hals.

Raffles deed een stap achteruit en ontweek de vraag en tegelijkertijd het gebaar.

— Laten wij er maar niet op vooruitlopen, mevrouw, zei hij. Het is best mogelijk, dat zij ons ontsnappen. Ik

weet zelfs niet in welke richting zij zijn verdwenen.

Raffles had zijn nachtkijker gegrepen, die aan de riem aan een haak hing, maakte een stomme buiging voor zijn onvrijwillige gast en keek Brand, die hij voorbijliep en die natuurlijk niets gemist had van het korte gesprek, daar het deurtje open was blijven staan veelbetekenend aan en ging naar het stalen laddertje dat naar het luik voerde en zo naar het dek.

Het bleek Raffles al heel gauw dat de zee niet bepaald kalm meer was. Er stonden korte, nijldige golven, die met harde slagen tegen de stalen huid van de duikboot klotsten en over het gedeeltelijk ondergedompelde dek stroomden.

Van de maan was niets meer te zien en het woei erg hard. Dikke regendruppels begonnen te vallen en als bij toverslag was de temperatuur op zijn minst tien graden gedaald.

Raffles begreep dat hij hier te doen had met een van die mistrals, die in de buurt van Marseille zo geducht kunnen spoken en zelfs de grootste schepen dwingen direkt een veilige haven op te zoeken.

Het was pikdonker geworden en alleen in de onmiddellijke omgeving van de boot lichtte de zee zwakjes.

Raffles bracht zijn kijker voor zijn oog en zocht de horizon af. Hij ontdekte een paar vissersschuiten, die voor de wind wegvluchtten en beschutting gingen zoeken in de dichtstbijzijnde havens.

Een groot vrachtschip, zeker op weg naar Marseille, begon al op een vreemde manier te dansen op de korte golven. Straks zou het nog heel wat erger worden, wist Raffles.

Dan zag hij ook nog een witte motorboot, die als een renpaard over de golven schoot en die wel haast zou mogen maken, om tijdig binnen te zijn, voor de bui in alle hevigheid losbarstte.

Maar van de grijze motorboot was niets meer te bespeuren.

— Het zoeklicht James! beval Raffles kortaf.

Henderson kwam onmiddellijk aan-

dragen met een grote schijnwerper, draaibaar gemonteerd op een zware, stevige voet en met een laag snoer eraan.

Het apparaat werd op het gedeelte van het dek geplaatst, dat nog droog was, het werd ingeschakeld en onmiddellijk schoot een felle straal licht uit de lamp en verlichtte het water tot op een afstand van bijna vijf kilometer.

Langzaam liet Raffles de lamp draaien en de lichtbundel beschreef een reusachtige cirkel over het steeds feller kokende water.

Het licht had al meer dan 180 graden gedraaid en nog had Raffles niets ontdekt, turende door zijn nachtkijker, toen hij plotseling de lamp stil hield. Heel in de verte, nauwelijks zichtbaar en bijna pal achter de Sperwer was een grijs stipje zichtbaar, met een dun wit streepje er achter.

Onmiddellijk riep Raffles naar beneden, boven het gebulder van de wind uit:

— Draaien, Charles! Zij hebben koers gezet naar het zuiden. Ik had ook moeten begrijpen, dat zij het niet zouden durven met hun buit een Franse haven op te zoeken.

De duikboot beschreef nu een grote cirkel en toen het licht nu recht vooruit scheen, over de spitse voorsteven heen, toen was het kleine grijze ding met behulp van de kijker vrij duidelijk zichtbaar.

Het was duidelijk, dat de bandieten de beschikking hadden over een uiterst snelle boot. Het was echter even duidelijk, dat zij het onmogelijk lang zouden kunnen volhouden tegen de storm, die binnen het uur met volle kracht zou opsteken en met die kleine boot zou spelen alsof het een kaatsbal was.

Raffles keek nog even vooruit, toen nog eens naar de lucht en daalde toen het steile trapje weer af, terwijl hij het nu gedoofde zoeklicht meenam.

Het eerste wat hij tegen Brand zei, was:

— Ik zou durven wedden, dat zij een haven op Corsica gaan opzoeken. Zij moeten begrijpen dat het levensgevaarlijk is als zij in de nacht, die nu komt

op zee blijven. Het zal gaan spoken, of ik weet niet meer wat een mistral is. En dit is nog wel de gevaarlijkste plek van de hele Middellandse Zee, deze trechter, deze bocht tussen Corsica en de Golf van Genua. James, laat haar nog iets zakken! Wij zullen het luik sluiten. En als het soms nog erger mocht worden, dan zullen wij helemaal duiken.

Een luide schreeuw klonk na deze woorden. Mevrouw Kogan was in het smalle deurtje verschenen en keek met verschrikte ogen en een bleek gezicht naar Raffles, die juist weer zijn plastic jack uitdeed, dat hij dadelijk bij het aan boord komen had aangetrokken.

— Wat zegt u daar? vroeg zij toonloos. Onder de oppervlakte varen? Is dit, is dit een duikboot?

— Wat had u dan eigenlijk gedacht mevrouw, dat u aan boord van een plezierjacht was? vroeg Raffles sarcastisch. Ik hoop toch niet, dat u bezwaren heeft tegen mijn plannen?

— Maar dat heb ik wel! riep Mevrouw Kogan heftig. Ik ben doodsbang! Ik wil niet, dat u de boot laat duiken.

— Pardon mevrouw. Ik ben kapitein aan boord van mijn eigen schip en ik wil doen, wat ik het beste vind, antwoordde Raffles koeltjes. De golven worden zo hoog, dat zij in het luik zouden slaan en dat gevaar mag ik niet lopen. Ik zou het ook niet op prijs stellen, als een of ander vrachtschip in deze stikdonkere nacht over mij heen voer.

— Maar ik protesteer! gilte mevrouw Kogan. Ik protesteer als vrije Amerikaanse vrouw! Breng mij dan weer aan land!

— Het spijt mij, madame, maar u komt met deze wens wel wat laat, zei Raffles met ijzige beleefdheid. Ik laat die bandieten niet straffeloos ontsnappen.

— Maar ik geef niets om mijn juwelen! Ik wil ze niet eens meer hebben, hield mevrouw Kogan koppig vol. Alles liever dan met dit afschuwelijke stalen ding onder de zee te moeten varen. Het idee alleen al doet mij huiveren.

— Ik kan u verzekeren, mevrouw, dat u niets te vrezen hebt en ook, dat

uw jammerklachten niets aan mijn plannen zullen veranderen. U zegt, dat u graag afstand wilt doen van uw juwelen, maar ik denk daar anders over. Overigens, als ik u nu terug zou moeten brengen, dan zou ik dat toch onder water moeten doen, want de golfslag is zo sterk dat ik niet aan de oppervlakte zou durven varen.

— Dan zal ik mij beklagen bij de consul, bij de gezant van mijn vaderland, mijnheer, riep mevrouw Kogan, half ziek van angst uit.

— James, geef mevrouw een paar warme, wollen kousen en zoek een paar gummilaarzen voor haar op, ging Raffles rustig verder. Zij zal kou vatten, als zij zo blijft rondlopen in die drijfnet-spullen.

— Ik wil geen kousen, ik wil geen gummilaarzen, ik wil alleen weer naar land, raasde mevrouw Kogan.

Raffles deed een paar stappen naar haar toe, keek haar recht in de ogen, en zei:

— Mevrouw, ik verzoek u te bedenken, dat zelfs een man als ik zijn geduld wel eens kan verliezen en de hoffelijkheid uit het oog kan verliezen, die hij aan het zwakke geslacht verschuldigd is. Ik heb u niet gevraagd hier aan boord te komen, en ik zeg u nog eens, dat ik die bandieten wil inhalen. Dit is mijn schip en ik ben verantwoordelijk voor het leven van de opvarenden, net zo goed als de kapitein van de grootste mailboot dat is. Als u u niet rustig onderwerpt aan mijn bevelen, dan zal ik genoodzaakt zijn, u op te sluiten.

— Mij opsluiten? herhaalde mevrouw Kogan, bijna stikkend. Zoudt u het durven een Amerikaanse vrouw van haar vrijheid te beroven?

— Zonder mij een ogenblik te bedenken, mevrouw.

Raffles had even opzij gekeken naar de dieptemeter en vervolgde glimlachend:

— Trouwens, al vijf minuten varen wij op een diepte van drie meter onder de waterspiegel. Hebt u er soms iets van gemerkt?

Bleek en stom liet de arme vrouw zich op de smalle rustbank neervallen.

Zij zag wel in dat het nutteloos was, tegen deze man te praten, die zich als een Sheik gedroeg. In haar hart voelde zij eigenlijk nog de grootste bewondering voor hem. Hij was knap, hij was stoutmoedig en het belangrijkste, hij was romantisch.

Het was alleen haar angst, die haar helemaal buiten zichzelf had gebracht. Na een minuut of tien zei zij met een zwak stemmetje:

— Doe de deur dicht!

— De deur dicht? herhaalde Raffles verwonderd.

— Ik ga mijn kousen uittrekken.

Raffles draaide zich om, om een glimlach te verbergen en riep met stentorstem tegen Henderson, die bezig was met de machines:

— De kousen en de waterlaarzen voor mevrouw Kogan!

Uit de kleine bergruimte, waar allerlei voorwerpen werden bewaard, haalde Henderson een paar lange, stevige, wollen kousen en een paar lieslaarzen te voorschijn, zoals vissers ze wel dragen, die staande in een ondiepe stroom, naar zalm of forel hengelen.

Raffles nam ze van hem over, zette ze met een buiging voor de Amerikaanse neer, die weer stom en stijf op de bank zat, trok zich terug en sloot de deur.

Brand had intussen de snelheid van de Sperwer zo hoog mogelijk opgevoerd, na de periscoop omhoog te hebben gedraaid.

Het stond nu wel vast, dat de bandieten een haven op Corsica opzochten, of, wat nog waarschijnlijker was, een van de talrijke krekken of inhammen, die het geboorteland van Bonaparte rijk is. Om daar gunstiger weer af te wachten, dat waarschijnlijk niet lang zou duren, want de mistrals zijn meestal even kort als hevig.

Het duurde echter een half uur voor Brand door het kijkglas de grijze motorboot in het oog kreeg.

Zij kampte blijkbaar met moeite tegen de steeds hoger wordende golven, maar zij hield zich tot dusver kranig.

Als zij het nog een half uur zo kon

volhouden, dan zou zij zeker een veilige ligplaats kunnen bereiken.

Als de zee volkomen glad was geweest, dan was het nog te bezien geweest, of de onder water varende Sperwer de grijze boot wel had kunnen inhalen, die zeker dertig knopen per uur liep. Zoals het nu echter was, won de duikboot iedere minuut iets op de zwaar stampende motorboot.

Ongeveer een kwartier later ging de kleine deur weer open en plechtig klonk de stem van mevrouw Kogan:

— Ik kom u zeggen, mijnheer, dat ik mij, hoewel onder protest, aan uw be-

velen zal onderwerpen, mij voorbehoudende, later mijn beklag te doen bij onze gezant.

Ergens bij de machines klonk een onderdrukt gelach, wat Raffles met een strenge blik onderdrukte.

Mevrouw Kogan zag er inderdaad ook heel grappig uit in haar zijden avondtoiletje en de wijde, gummilaarzen, die tot halverwege de dij kwamen. Naderhand verklaarde James Henderson, dat zij hem had doen denken aan de Geelaarsde Kat, zoals hij die had afgebeeld gezien in de prentenboeken van zijn jeugd.

HOOFDSTUK VI.

KRIIGSRAAD

Raffles was achteruit gegaan en wierp een blik door het kijkgat van de periscoop. Op ongeveer een mijl voor de boot verhieven zich de sombere, zwarte omtrekken van de hoge klippen, die Corsica aan bijna alle kanten omgeven.

En tegen dat zwart stak iets lichts af, de grijze motorboot.

Maar plotseling was zij uit het gezicht verdwenen, alsof zij naar beneden was gezogen.

— Ze is weg! riep Brand uit.

— Waarschijnlijk is zij een inham binnen gelopen, Charles. Laat mij het stuurwiel van je overnemen. Ik ken de omgeving hier beter dan jij.

De snelheid van de boot werd aanzienlijk verminderd en voorzichtig gleed zij door het water, onzichtbaar voor iedereen.

Ongeveer tien minuten later liet Raffles de periscoop intrekken, de boot steeg en het ronde luik werd open gegooid.

Er waren pas vier uren verlopen na het vertrek uit het hol op de Franse kust en nu al was de storm veel minder krachtig geworden, ofschoon de zee nog erg ruw was. Nog altijd joegen er wolken langs de inktzwarte hemel, maar

in het oosten verscheen al een lichte gloed.

Nadat de boot aan de oppervlakte was gekomen, stroomde de frisse lucht door de beide openingen naar binnen.

Op dat ogenblik lag de Sperwer een paar vademmen voor de krans van wit schuim, die flauwtjes zichtbaar was. De machines stonden stil.

Raffles stak het hoofd buiten het luik en het eerste wat hij zag was de grijze motorboot, vaag te onderscheiden aan het uiteinde van een langwerpige inham, omringd door rotsen, maar absoluut veilig voor ankerliggend in kalm water tegen de branding beschut door een soort natuurlijke dijk van lage klippen, die de inham over een grote breedte afsloot.

Een enkel flauw lichtje pinkte op het dek. Verder was geen enkele beweging zichtbaar.

Waarschijnlijk waren de opvarenden, uitgeput door die strijd van vier uren tegen de storm.

Zij moesten zich nu ook volkomen veilig wanen; zij konden niet weten, dat zij gevolgd waren en waarschijnlijk genoten zij nu van een weldoende slaap.

Raffles liet de machines weer op gang

komen.

Hij hoefde niet bang te zijn dat het brommen van de motoren gehoord zou worden boven het donderend geraas van de branding uit.

En toen stuurde hij zelf heel behoedzaam en heel langzaam de Sperwer door de nauwe opening de inham binnen. Plotseeling was het alsof de boot aan de oppervlakte van een vijver dreef, zo rustig en kalm was het water hier.

Direkt liet Raffles peilen en het bleek dat er twaalf voet water stond op de plek waar zij nu lagen.

De Sperwer zou dus als het nodig was heel gemakkelijk helemaal onder water kunnen verdwijnen. Maar daar dacht Raffles voorlopig niet aan.

Hij stuurde zijn duikboot, die hem gehoorzaamde als een levend wezen, naar de rotsige oever en daar liet hij het anker vallen. Van het vaartuig was nu zo goed als niets te zien, want het dek stak ternauwernood een paar centimeters boven de oppervlakte uit. En dat was maar een heel klein gedeelte, niet veel meer dan de opstaande rand van de ronde toren.

Toen nam Raffles op zijn gemak de toestand eens op. De inham was zo ongeveer zestig meter diep en bijna half zo breed. De vorm was bijna zuiver rechthoekig op enkele stukken na, die insprongen of terugweken.

En diagonaalsgewijze tegenover elkaar lagen de twee schepen, de grijze motorboot zo diep mogelijk weggescholen helemaal achter in de kreek.

Er scheen een soort rotsachtig strand rondom de inham te lopen, alleen te gebruiken door mensen, die goed konden klimmen.

Toen Raffles omhoog keek zag hij, dat de hemel langzaam licht begon te worden.

Het zou zeker geen half uur meer duren of de maan zou weer achter de wolken te voorschijn komen en met haar schijnsel, deze sombere, romantische plek verlichten.

In de verre omtrek was nergens een teken van leven te bespeuren.

Raffles vermoedde, dat de duikboot zich hier bevond in een van die rots-

achtige inhammen, ten zuiden van Calvi en niet ver van Cap Cavallo.

Als dat zo was, was het volkomen ontbreken van ieder geluid heel verklaarbaar, want de woeste kust is hier zo goed als helemaal onbewoond en de rotsen strekken zich ver landwaarts uit en zijn volkomen onvruchtbaar.

Toen keek Raffles weer naar de grijze motorboot. Alleen het lichtje was er nog, maar alles was stil.

— Ik geloof dat het ogenblik gunstig is, Charles, zei hij zacht, zich omdraaiend naar de jongeman, die hem gevolgd was op het dek.

— Je wilt hen dus overvallen?

— Ik zie geen andere mogelijkheid. Over een half uur is het dag en misschien schijnt over tien minuten de maan weer. Ik wil hun geen gelegenheid geven te ontsnappen, want bij dag zou het op dit druk bevaren gedeelte van de Middellandse Zee gevaarlijk zijn hen aan te houden.

Op dat ogenblik voelde Raffles zacht aan zijn mouw trekken. Hij keek om en zag de gedaante van mevrouw Kogan achter zich staan. Haar stem had een vreemde klank, toen zij vroeg:

— Hebt u vijf minuten voor mij voor u dat gaat doen, mijnheer?

— Ik sta tot uw beschikking, mevrouw, antwoordde Raffles, maar laten wij dan naar binnen gaan, want de wind is nog vrij scherp en zou niet goed voor u kunnen zijn.

— U bent sinds enige ogenblikken wel zeer bezorgd over mijn gezondheid, zie ik, zei de Amerikaanse tamelijk scherp.

Bij het licht van de elektrische lamp in de machinekamer midscheeps keek zij hem strak aan en vroeg toen:

— Zoudt u mij eindelijk niet eens willen zeggen, wie u nu bent? Ik heb tijdens de jacht over zee lang nagedacht over u en over dit schip. Ik heb mij bepaalde dingen herinnerd. In mijn land werd er in onze kringen dikwijls gesproken over een geheimzinnige duikboot, die nu eens op deze, dan weer op een hele andere plek van de aardbol werd waargenomen, om dan ineens weer voor maanden te verdwijnen. Uit

de waarnemingen van verschillende scheepskapiteins bleek, dat ze het allemaal er over eens waren, dat deze duikboot veel kleiner was dan die van welk land ter wereld ook. Men verbond een naam aan de verschijning van die duikboot. Ik wens zekerheid te hebben. Wilt u mij nu zeggen wie u bent?

— Ik zie daar geen bezwaren tegen, mevrouw, antwoordde Raffles rustig. Men noemt mij dikwijls John Raffles. Eigenlijk is mijn naam anders, maar, Raffles is de naam, waaronder de politie legio mij zoekt.

Mevrouw Kogan was al heel wat bleker geworden, maar zij hield zich kranig. Haar lichtblauwe, fletse ogen knipperden alleen even, toen zij opmerkte:

— Zo, dan waren mijn vermoedens dus juist. Ik had dat veel eerder moeten begrijpen. Vindt u niet, mijnheer, dat u mij die naam had behoren te noemen, voordat u mij in dit avontuur medesleepte?

— Het spijt mij, mevrouw, dat ik even iets in uw uitdrukking moet rechtzetten. Niet ik heb u overgehaald om dit avontuur mee te maken, maar u bent ons zelf gevolgd. Ik laat de beweegredenen van die daad voor wat zij zijn. U had waarschijnlijk bescherming nodig en dacht die bij mij te zullen vinden.

— Wel, eigenlijk hebt u mij ook beschermd, alleen al door mij niet dadelijk weer aan land te zetten, zei de vrouw aarzelend. Intussen, zou ik graag van u willen weten wat u van plan bent met mijn juwelen, als u er werkelijk in slaagt, ze van die schurken daar terug te krijgen van de man, die mij zo schandelijk bedrogen heeft.

— U besteedt, tenminste dat vermoed ik, per jaar vijfhonderd dollar aan werken van liefdadigheid. Het is duidelijk, dat u nauwelijks enig besef hebt van wat er geleden wordt onder de mensen, die gewoon arm zijn en die u beslist niet kent. Vreemder waarschijnlijk nog dan wanneer zij op een andere planeet zouden leven. U bent zo waanzinnig rijk, dat u die rijkdom niet eens goed kent. U hebt in een dag, soms in enkele uren aan de speeltafel een bedrag ver-

loren, waarvan dertig gezinnen gemakkelijk een vol jaar zouden kunnen leven. Ik denk er niet aan, nu mijn tijd te verspillen met de zedepreken, mevrouw Kogan, maar wanneer u met uw hart en met uw geweten deze zaak bekijkt, zult u toch moeten bekennen, dat die verhouding wel iets onredelijk is. Met geld kan men helaas niet alle kwalen en noden van deze wereld goedmaken, maar men kan er toch heel wat mee doen, niet door het klakkeloos te laten weggeven door een secretaris, maar door zelf te gaan kijken, zelf na te gaan, op welke manier men het beste kan helpen en dan dat ook zelf te doen. Om u rechtstreeks te antwoorden: uw juwelen houd ik. Met het geld dat ze opbrengen zal ik onnoemlijk veel goed kunnen doen. Hebt u nog iets te zeggen?

— Ik, nee, ik geloof het niet, zei mevrouw Kogan met afgewend gezicht. Ik kan over zulke dingen niet praten met iemand, zoals u bent. U bent een dief, en voor mij is de uitwerking van uw daad, als u mij mijn juwelen ontnemt, volmaakt gelijk aan die van de diefstal door die schurken daarginds. Ik ben ze kwijt, dat zegt voor mij genoeg. Bedenk echter wel, dat ik zou kunnen schreeuwen, die mensen daar waarschuwen.

— Uit wraakzucht? Zoudt u werkelijk zo klein, zo in en in klein zijn? Ik geloof dat niet, mevrouw Kogan. Ik geloof er zo weinig van, dat ik u niet eens de schande wil aandoen, u op te sluiten in de voorkajuit en de stalen deur af te sluiten, waardoor al uw schreeuwen niets zou helpen.

De schatrijke Amerikaanse, die nog nooit op deze manier toegesproken was, zelfs niet door de ongelikte beer, die haar man was, keek Raffles even aan, wendde zich toen zwijgend af en liep de smalle voorkajuit in, strekte zich, met haar gummilaarzen en al op een van de smalle zijbanken uit en sliep in of hield zich tenminste zo.

Raffles keek even op haar neer, haalde zijn schouders op en zei zacht tegen Brand, die bescheiden op enige afstand was blijven staan:

— Het is nu hoog tijd om in aktie te komen.

— Moeten de revolvers mee?

— Ja, maar niet gebruiken. Alleen in geval van nood. Maar wij nemen Henderson mee en dat zal wel voldoende zijn.

— Vergeet niet dat er ook een vrouw bij is.

— Ik vergeet het niet, Charles. Wij zullen haar zo zacht mogelijk behandelen, dat beloof ik je. James, ben je klaar?

— Alles in orde, mylord, antwoordde de reus.

— Luister dan. Wij moeten proberen, volkomen ongemerkt aan boord te komen van die boot daar en dan zal het niet moeilijk zijn de troep te overvallen en machteloos te maken. Je hebt nog altijd patronen in je luchtpistool, Charles?

— Nog drie.

— Dat is ruimschoots voldoende. Je kogels doden tenminste niet, maar zij bedwelmen alleen maar onmiddellijk. Wij zullen de troep binden en dan maken wij dat wij weggomen.

HOOFDSTUK VII.

HET VERRAAD

Een ogenblik later slopen de drie mannen behoedzaam over de smalle, stenige oever; meestal moesten zij achter elkaar lopen, zo weinig plaats was er tussen het water en de muur van harde rotssteen.

Raffles liep voorop, omdat hij in het donker het beste zien kon. Nu en dan stonden zij stil om te luisteren, als hun voet bij ongeluk tegen een steen stootte, die in het water plonste. Maar alles bleef stil daar.

Het pad werd ineens breder, versmalde zich weer, werd opnieuw breed en toen hadden zij een van de langste zijden van de rechthoek door de inham gevormd, ook al afgelegd.

Het licht op de motorboot, die scheen te sluimeren, was nu duidelijk zichtbaar. Het was afkomstig van een boordlantaarn. Het rode glas was echter verwijderd, zodat de lantaren wit licht uitstraalde.

Verborgen achter een zwerfsteen van meer dan een meter hoog tuurde Raffles aandachtig naar het dek, maar hij zag totaal niets.

Toen pas kropen ze weer verder, soms op hun knieën, dan weer gebukt. Toen zij ongeveer tien meter van de

boot waren, voelde Brand zich plotseling op de grond trekken en een zeer zacht gesis waarschuwde Henderson om onmiddellijk languit te gaan liggen.

Bijna op hetzelfde ogenblik dreef een wolk weg, die de maan had verduisterd en het koele licht vloeide vreedzaam over het nauwelijks rimpelende water van de inham.

Brand keek heel voorzichtig langs het rotsblok, waar hij achter lag en begreep onmiddellijk waarom Raffles hem had neergetrokken.

Er was beweging gekomen aan boord van de motorboot. Een zwarte gedaante bewoog zich heel langzaam langs het gangboord, naast de middenkajuit en bereikte de voorplecht, direkt gevolgd door een tweede gestalte.

De twee gedaanten waren vlak bij elkaar en waarschijnlijk fluisterden zij met elkaar, maar men kon onmogelijk verstaan wat er gezegd werd.

Zo verstreken er bijna tien minuten.

De maan verlichtte de hele motorboot helder, maar er was niets anders te zien dan die twee duistere gestalten daar op de voorplecht.

Want zij kropen weer terug en scheenen langs het achtertrapje te verdwij-

nen. Een ogenblik later echter kwam een van de gestalten weer te voorschijn, kroop voorzichtig op het kajuitdek, ging er languit op liggen en scheen zich voorover te buigen, naar een van de luiken van de koekoek, die open stonden.

Brand was vlak met zijn mond bij het oor van Raffles en hij vroeg fluisterend:

— Wat voor de duivel heeft dat te betekenen?

— Ik weet het niet, Charles, maar waarschijnlijk niet veel goeds. Laten wij zo vlug mogelijk verder gaan, want ik geloof, dat het hoogtepunt van het drama snel nadert.

Raffles had het woord nauwelijks gezegd of een scherpe, korte knal, weerkaatst door de rotsen rondom klonk, die beantwoordt scheen te worden door een schreeuw uit de keel van een vrouw, bracht die climax snel en op tragische manier dichterbij.

Zonder zich verder te bedenken, sprong Raffles, na een vlug gegeven bevel, op, en rende vooruit.

Er klonken woeste kreten op de motorboot, toen een scherpe, snijdende gil, gevolgd door een afschuwelijk gerochel en de zware val van een lichaam in het donkere water.

De man, die languit boven op de kajuit had gelegen, richtte zich op en de loop van zijn revolver, die hij door het open luik had afgeschoten, blonk in het licht van de maan.

Op-datzelfde ogenblik wipte Raffles met een sprong, van de stenige oever op het dek van de boot. De kerel zag hem, slaakte een waar gebrul en wilde vuren.

Juist toen het schot afging, bukte Raffles zich bliksemsnel, zijn hand vond op het dek een zwaar voorwerp, hij pakte het en slingerde het naar de schutter, die dof in elkaar stortte en toen heel langzaam van het gewelfde kajuitdek afrolde, om en om, tot hij met een zware bons terecht kwam in het gangpad.

Bijna tegelijkertijd waren Henderson en Brand door het water gestapt en aan boord van de boot geklauterd.

Henderson kreeg dadelijk volop

werk, want hij bereikte het eerst de trap van vier treden, die naar beneden naar de kajuit voerde, toen twee mannen als dol geworden naar boven kwamen stormen, de een met een bebloed mes, de ander met een handspak gewapend. Hij sloeg hen allebei met zijn verschrikkelijke vuist neer, voor zij hem nog goed en wel gezien hadden.

Daar binnen klonk weer een schot, direkt gevolgd door een gekerm, wilde vloeken in het Spaans en een stem boven alles uit, die gilde:

— Vervloekte hond! Verrader! Jij had alles willen hebben, niet waar? Dat is je loon!

Er klonk gerinkel van glas, een doffe bons, een geluid als van een snik, de zware val van een lichaam en toen kwam er weer een man het trapje opvliegen, alleen in een broek en hemd gekleed, met verwarde haren en bloeddoorlopen ogen. Hij hield een hele zware kandelaar van koper in de hand, die hem zeker net als wapen had gediend.

— Gooi weg dat ding en geef je over! beval Raffles kortaf, die over het lichaam van de man op het gangboord was heengestapt en de kerel zijn revolver tussen de ribben drukte.

Alsof hij een spookverschijning zag, zo begon de man te beven en hij liet de kandelaar vallen, die de trap afrolde.

— Dus, jij zat hier achter? Het was jouw plan? stamelde hij, hees van woede.

— Nee, antwoordde Raffles kortaf. Ik overviel jullie, toen het al aan de gang was. Nu, dat schijnt hier in die paar minuten een waar bloedbad te zijn geworden. James, ga jij eens naar binnen en kijk hoe het staat, maar wees voorzichtig. Halt daar, kerel. Geen stap verder, of ik schiet.

Die waarschuwing was gericht tot iemand, die uit het voorluik kroop en naar de reling was gelopen om over boord te duiken. Charles, ga eens naar hem toe en schiet hem onmiddellijk neer, als hij tegenstand biedt.

Brand wipte als een konijn, dwars over de kajuit en een ogenblik later klonk zijn heldere stem:

— Het is geen man, chef, het is de

vrouw in mannenkieren, het is Inez Solanos! En... zij wilde er juist met de juwelen vandoor gaan!

— Pak ze af en bind haar stevig. Nu, James, hoe is het?

— Een soort slachthuis, mylord, antwoordde de reus, die diep bukkend de lage kajuit weer uitkwam. Een is er met een zwaar voorwerp zijn hersens ingeslagen, er ligt er een met een kogel dwars door zijn hoofd en een derde, die in zijn buik geschoten is, zal het niet lang meer maken.

— Waar is jullie aanvoerder, waar is Pablo? vroeg Raffles aan de man, die nog met een verwrongen gezicht tegen de kajuit leunde.

— Vervloekt, hij was het juist, die met dat serpent daarginds de hele zaak op touw zette. Maar hij ligt in het water, de verraderlijke hond, met een kogel in zijn kop. Ik had de jongens nog voor hem gewaarschuwd, zij wilden mij niet geloven. Een van de mannen stond aan zijn kant, ik heb hem eigenhandig neergeslagen en daar ben ik blij om.

— Bind zijn handen op zijn rug, James, beval Raffles kortaf. Hoe staat het met de vrouw, Charles?

— Zij kan geen vin meer verroeren, riep Brand terug.

— Aan land dan met die twee. Breng ook deze kerel, die daar in het gangpad ligt naar de oever en bind hem. Ik heb hem kennelijk maar half geraakt. Is dat het kistje met de juwelen?

Brand knikte zwiiggend.

Een bittere trek vertoonde zich op het gezicht van Raffles en hij scheen iets te willen zeggen, maar bedacht zich en wendde zich tot Henderson met het bevel:

— Trek de prop uit de bodem en als er geen is, boor er dan een gat in. Zij mogen niet ontkomen met deze boot. Vlugg wat, het schieten is gehoord.

— Hoe zo? vroeg Brand verbaasd.

— Ik heb het kletteren van paardenhoeven gehoord, zoëven, heel in de verte. Aan de andere kant van de rotsen loopt zeker een straatweg. Binnen het kwartier kunnen de gendarmes hier zijn.

Henderson ging vlug naar de machi-

nekamer, waar de krachtige Dieselmotoren stonden en toen hij vijf minuten later weer te voorschijn kwam, begon de boot al langzaam te zinken.

De reus zei tevreden:

— Een gat zo groot als een vuist, mylord. Binnen tien minuten steekt alleen het dek van de kajuit nog boven water uit.

— Is er niemand meer aan boord van het schip?

— Lijken, antwoordde de reus lachend.

— Breng ze aan land. Ik wil niet, dat het water hun laatste rustplaats zal zijn, al waren het dan bloeddorstige schurken.

Brommend gehoorzaamde de reus; hij droeg de dode lichamen op het steinige strand en legde ze naast elkaar.

Toen was de grijze motorboot al zover gezonken dat de kiel op de bodem rustte en het dak van de kajuit nauwelijks zichtbaar was.

Raffles sprong aan land en luisterde. Het hoefgekleetter was nu zo duidelijk te onderscheiden, dat ook Brand en Henderson het hoorden. Toen hield het plotseling op.

— Nu beklimmen zij zeker de rotsen, zei Raffles. Straks zullen zij hier zijn. Het is hoog tijd, vrienden. Laten wij ons inschepen.

— Maar als zij die mensen hier vinden, dan zullen zij spreken en zeggen wat er gebeurd is! riep Brand uit.

— Dan zij wij vertrokken, zei Raffles kortaf. Vlugg!

Snel liepen de drie mannen terug naar hun boot.

Toen zij de duikboot tot op twintig meters gemaderd waren, zagen zij al de gestalte van mevrouw Kogan, die handenwringend op het dek stond, naast het ronde luik en die dadelijk opkermende toon vroeg:

— Wat is er gebeurd? Waarom al dat schieten en gillen?

— Alles terwille van uw juwelen, madame. Terwille van een handvol kunstig geslepen mineralen, terwille van wat bankbiljetten, antwoordde Raffles, met snijdende stem. Aan boord; er is geen tijd te verliezen!

Inderdaad klonk er al geluid aan het uiteinde van de inham. Een paar rotsblokken rolden omlaag van de helling, weggestoten door een haastige voet. Flikkerende lichtpuntjes werden zichtbaar langs de stenige glooiing.

Dat waren ongetwijfeld gendarmes.

Zo snel mogelijk gingen de drie mannen aan boord en het anker werd geheven.

Dat kon onmogelijk zonder wat lawaai en twee kogels floten de vloekende Henderson, onaangenaam dicht langs de oren, toen hij dat deed.

Gelukkig was het anker nu aan boord en de reus liet zich snel zakken door het luik; de boot kwam in beweging, zocht de uitgang op en was al buiten de natuurlijke afsluitdam van het graniet in veiligheid, terwijl de woedende gendarmes nutteloos hun karabijnen afvuurden.

De dag brak aan. De hemel was rose in het oosten.

Snel schoot de Sperwer over het nu weer spiegelgladde water.

Het luik stond nog altijd open en de frisse zeewind stroomde ongehinderd naar binnen.

Raffles stond juist onder het gat en zei ernstig tegen Ethel Kogan, die nog geen woord had gezegd en bleek tegen de stalen zijwand leunde:

— Een wonderschone dag breekt aan, mevrouw, de natuur ontfermt zich over ons arme mensen en daar liggen op de stenige oever drie doden, en een vierde drijft ergens rond in de inham. Dat is de uitwerking van wat er in dit kleine houten kistje zit. Hier hebt u uw eigendom terug. Doe er mee wat u wilt.

Langzaam strekte de vrouw de hand uit, nam het houten kistje aan en ging de voorkajuit weer in, nog altijd zonder iets te zeggen.

Een uur ging voorbij. Het was klaarlichte dag, de zon stond helder aan de hemel, toen Brand, die nu en dan het hoofd naar buiten had gestoken, ineens verschrikt uitriep:

— Een politieboot recht vooruit!

Zonder iets te zeggen, nam Raffles zijn kijker, ging een paar treden het stalen laddertje op, tuurde een paar mi-

nuten door het instrument en ging toen de voorkajuit binnen.

— Mevrouw, daar is een politieboot, uw echtgenoot is aan boord en staat op de voorplecht. Wat wilt u dat ik doen zal?

De Amerikaanse, die blijkbaar net had zitten schrijven met de vulpen, die zij uit haar teruggekegen gouden tas had genomen, hief schijnbaar onverschillig het hoofd op, keek Raffles strak aan en vroeg toen:

— Wat gebeurt er, als zij u aanhouden?

— Wel, dat is vrij duidelijk. Dan worden ik en mijn vrienden gevangen genomen, op mijn duikboot wordt beslag gelegd en mijn rol is uitgespeeld.

— Zij kunnen u natuurlijk niet vinden als u duikt?

— Dan zouden geen tien politieboten mij vinden, mevrouw.

— Dan verzoek ik u, onmiddellijk het luik te sluiten en te duiken, zei Ethel Kogan kortaf.

— Maar dan zal uw doodsangst terugkeren.

— Misschien, maar dat is van ondergeschikt belang. Doe wat ik u vraag!

Raffles aarzelde niet meer. Het was hoog tijd, want ook zij moesten gezien zijn.

Het luik werd snel gesloten, de ballasttank begon vol te lopen en rap schoot de boot onder water, juist toen de politieboot haar snelvuurkanonnetje begon te richten.

Even later vroeg de vrouw, die bleek was geworden:

— Zijn wij nu diep genoeg en veilig?

— Volkomen veilig, mevrouw.

— Waar gaat u vandaan?

— Naar de plek, waar ik heen kwam.

— Dat had ik u willen vragen. Wees zo goed, mij dan rustig te laten slapen tot het ogenblik, dat het hol weer bereikt is.

— Weet u, dat u uw man voorbij hebt laten gaan?

— Geloof u, dat het de moeite waard is, om hem terug te vinden?

— Hij vond het wel de moeite waard naar u te gaan zoeken.

— Of naar mijn geld, zei zij schau-

per. Nu, mij best, als ik weer aan land ben, zal ik hem wel terugvinden. Het doet er niet toe. En met deze woorden trok zij het stalen deurtje dicht.

Vier uren later voer de duikboot bij hoog water het hól binnen, dicht bij Monte Carlo, en een kwartier daarna bereikte het viertal, ongeveer acht uur in de ochtend, het begin van de strandboulevard.

Mevrouw Kogan keek vreemd. Zij stak Raffles de hand toe en zei terwijl ze hem strak aankeek:

— Vaarwel, John Raffles. Ik heb niet geslapen. Ik heb nagedacht. Ik geloof, dat u een beter mens bent dan ik. Ik ben een nutteloos schepsel geweest, on-

danks al mijn geld. Neem dit als aandenken, ik verzoek het u dringend. En, ik ben blij, dat ik u ontmoet heb, u en uw vrienden.

Toen liep zij vlug weg, na Raffles een gesloten enveloppe en een klein pakje in de handen gedrukt te hebben.

Zij was al uit het gezicht, toen Raffles de enveloppe en het pakje langzaam openmaakte.

Het tweede bevatte het kostbare diamanten halssnoer van de schatrijke vrouw, het eerste een cheque op een bank te Marseille, ten bedrage van twintigduizend dollar en een heel kort briefje: « Voor uw beschermelingen. Ethel Harkin-Kogan ».

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De slangenring

VOOR SLECHTS
DRIE GULDEN

of meer per maand

OPMARS NAAR DE GALG

voorheen fl. 24.50

NU
SLECHTS **FL. 11.90**

In dit wereldbekende, fascinerende boek beschrijven de auteurs Joe J. Heydeckers en Johannes Leed het monsterproces van Neurenberg met de voorgeschiedenis, de opkomst van het nazisme, de lange reeks onvoorstelbaar grote misdaden, o.a. het vermoorden van zes miljoen joden, het oorlogsverloop, de triomfen van de duivel, het keerpunt, de teruggang, de boemerang : Duitsland in de tang tussen Oost en West doodgeknepen, uit de lucht met de grond gelijk gemaakt, innerlijk ontbonden. Daarna de jacht op degenen die dit hadden ontketend, hun arrestatie, in vele gevallen hun zelfmoord (Hitler, Goebbels, Himmler, Göring, Ley), hun berechting.

De eigenlijke waarde van OPMARS NAAR DE GALG is niet zozeer, dat men erin kan lezen hoe de nek is gebroken van enkele der gestoorde criminelen die verantwoordelijk waren voor de moord op zes miljoen joden, als wel dat men daaruit kan leren hoe het volk, een werelddeel, het gehele mensdom vergaat als men niet goed let op wat er gebeurt en lijdelijk toeziet.

In totaal 600 pag. met veel foto's. Voorheen fl. 24.50, nu onverkort in kunstlederen band slechts fl. 11.90, betaalbaar met fl. 3. - of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN - AMSTERDAM
Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden « Opmars naar de Galg ». Het bedrag van f 11.90 / de 1e termijn van f * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourskosten bij ontvangst van het boek betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L. L.

NAAM :

ADRES :